

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Be My
Fake Valentine

MY *Fired* VALENTINE

M.J. HERALD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KİRALIK SEVGİLİM

M.J. HERALD

CONTENTS

[Giriş Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Sonsöz](#)

[Buradan Kontrol Edin...](#)

[Ayrıca M.J. Herald](#)

INTRODUCTION

Violet Turcott aşka tövbe etmiştir. Başarısız ilişkilerden çok fazla yandığı için flört, romantizm ve sonsuza dek mutlu olma yanılsamasından bıkmıştır. Ancak patronu şirketin Sevgililer Günü partisine katılması konusunda ısrar edince, Violet bir ikilemle karşı karşıya kalır; ya tek başına gidecek ya da yeni bir romantik felaketi göze alacaktır. Her ikisinden de kaçınmak için çaresizce, büyüleyici ve esrarengiz Dex Faletti'yi mükemmel randevusu rolünü oynaması için işe alır.

Basit bir anlaşma olarak başlayan şey hızla daha karmaşık bir hal alır. Dex, Violet'ın istediği her şeye sahiptir: yakışıklı, zeki ve gerçekten ilgili. Gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir adamdır ve Violet'ın kalbi onun farklı olabileceğine inanmaya hazır değildir. Aralarındaki sahte aşk daha gerçekçi gelmeye başladığında, Violet en zor seçimle karşı karşıya kalır: Kalbini kilit altında tutmak ya da aşka bir kez daha şans vermek.

Kalplerin ve ikinci şansların olduğu bir mevsimde, Violet kalbine son bir kez daha güvenecek cesareti bulabilecek mi?

Aşk beklenmeyi sonsuzluğa dönüştürebilir.

My Hired Valentine© 2025 M.J. Herald

Tüm Hakları Saklıdır

Editör Leigh A. Wood

<https://www.searchlightproofing.com/>

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bunun tek istisnası, bir incelemede kısa alıntılar yapabilecek bir hakemdir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

~M.J. Herald~

BÖLÜM 1

Violet

I Üç yıldır Sterling & Chase'de çalışıyorum ve işimi seviyorum. Ancak geçen hafta yeni ortaklar görevi devraldığında her şey değişti. Bazı değişiklikler iyi oldu; yeni sağlık sosyal haklar, dinlenme odasında ücretsiz kahve ve daha iyi bir park yeri - ancak değişikliklerden şu anda midemi bulandırıyor.

Bay Wayne Harris konferans salonunun önünden, "Bu Cumartesi şirketin Sevgililer Günü Yardım Yemeği'ne katılım zorunludur," diye anons ediyor. Sesi yumuşak ve kendinden emin, tecrübeli bir avukattan bekleyeceğiniz türden bir ton. Ama "zorunlu" kelimesini söylediğinde gözleri bana kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Yeni ortaklardan biri, kırklı yaşlarının ortasında, her zaman tertemiz giyiniyor ve çok uzun süre bakıyor. Sanki gözleriyle elbiselerimi soyuyor. Bu sinir bozucu.

Başka birine bakmasını umarak koltuğumda kayıyorum ama bakışları sabit kalıyor ve sonra, Tanrı yardımcım olsun, göz kırpmıyor.

Kalbim yerinden çıkacak. Bunu hayal etmiyorum. Bütün hafta boyunca bunu yaptı - masamın üzerinde gezindi, çok yakınımda durdu, bana bir dosya verirken parmaklarının benimkilere değmesine izin verdi. Ve şimdi de beni bu partiye beklediğini açıkça belli ediyor.

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Elimi kaldırıyorum. "Üzgünüm efendim ama katılamayacağım. Hafta sonu şehir dışında olmak için planlar yaptım bile."

Gülümsemesi geriliyor, ince ve mizahsız. "Kendimi açıkça ifade edemediysem özür dilerim Bayan Turcott. Bu bir rica değil. Bu bir zorunluluk. Tüm personelin katılımı zorunludur."

Zorunlu. Tabii ki öyle çünkü bir olay yüzünden işimi bırakmak gibi bir seçeneğim yok. Son erkek arkadaşım gün batımında ortadan kaybolmadan önce birikim hesabımı tükettikten sonra olmaz. Ve kesinlikle gelecek hafta ödenmesi gereken kiram varken olmaz.

Gülümsemeye zorladım. "Açıkladığınız için teşekkür ederim efendim. Planlarımı değiştireceğim."

"İşte ruh bu." Sırıttırıyor, sonra oturma düzeniyle ilgili sıkıcı bir duyuruya geçiyor ama ben dinlemiyorum. Bu partinin nasıl ters gideceğini hayal etmekle meşgulüm.

Bay Harris ayıkken böyle davranıyorsa, birkaç kokteylden sonra nasıl olur? Muhtemelen elleri her yerde olur. Beni barın yanında köşeye sıkıştırdığını, iltifatlar yağdırdığını ve belime uzandığını şimdiden hayal edebiliyorum.

Olmaz. Olmayacak.

Toplantı bittiğinde neredeyse koşarak masama dönüyordum. Sandalyeme yığılıyorum, zihnim yarışıyor. Ne yapacağım ben? İşimi kaybetmek istemiyorsam partiye gitmemelik edemem. Ama yalnız da gidemem. Bay Harris saldırmak için beklerken olmaz.

Bir randevuya ihtiyacım var - akşam için canlı bir kalkan gibi davranabilecek birine, Bay Harris'i uzak tutabilecek ve müsait olmadığımı açıkça belirtebilecek birine.

Ama kim? Flört tam bir çöplük. Eski sevgililerim ya ezik, ya suçlu ya da ikisi birden. Birini aramam söz konusu bile olamaz. Ve bana yardım etmek için sıraya giren çok fazla bekar erkek arkadaşım yok.

Geriye ne kalıyor? Bir yabancı mı? Bir geceliğine rol yapmak isteyen rastgele bir adam mı?

Telefonumu elime alıyorum ve aylar önce indirdiğim ama hiç kullanmadığım bir flört uygulamasını açıyorum. Neon pembe kalp simgesi dokunduğumda benimle alay ediyor ama çaresizim. Belki, sadece belki, yüz dolar karşılığında numara yapacak birini bulabilirim. Ya da en azından bu konuda çenesini kapalı tutacak birini.

Rekor sürede bir profil oluşturuyorum. Saçma sapan şeyler yok, sadece temel bilgiler.

İsim: Violet

Yaş: 28

Aradığım kişi: Bir geceliğine erkek arkadaşım gibi nazik, sağduyulu bir adam. Bağlanmak yok. Tazminat dahil.

"Gönder" tuşuna bastığımda midem bulanıyor. Bu delilik, değil mi? Normal insanlar internetten randevu almazlar. Ama yine de, bu durumun neresi normal?

Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça nefes veriyorum. Bir gece. Bir randevu. Bunu atlatmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Ve eğer evrende biraz adalet duygusu kaldıysa, mükemmel sahte erkek arkadaş ortaya çıkacaktır.

BÖLÜM 2

*D*eski

*M*Yüzümdeki teri bir havluyla silerken kaslarım en iyi şekilde ağrıyor. Spor salonu sadece formda kalmak için bir yer değil; benim sığınağım, benim gevşeme yolum sonra Acil serviste yorucu nöbetler. Ancak bugün, arkadaşım Scott'ın iyi niyetli müdahalesinden zarar görmeden kurtulamayacağım gibi görünüyor.

Hızlı bir duştan sonra protein shake barında tüneyip her zamanki çikolatamı yudumlarırken Scott gölet suyuna benzeyen yeşil bir smoothie içiyor. Acil bir kalp krizi sırasında hayatını kurtardığımdan beri arkadaşız. Şimdi, sessiz varlığıma biraz heyecan katmayı kişisel görevi olarak görüyor.

"Ee," diye başladı Scott, bilmiş bir sırıtışla sandalyesinde arkasına yaslanarak, "flört arenasında işler nasıl? Biz evli erkeklerin siz genç delikanlılar aracılığıyla vekâleten yaşamayı sevdiğimizi biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok komik. Soruna cevap vermek gerekirse, Ginger fiyaskosundan beri kimseyle çıkmadım." Hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum. "O kızıl saçlı deliydi, yani sapık delisi. Ben böyle iyiyim."

"ama, kaç ? Kırk bir mi? Kırk iki mi? Zirveye ulaşıyorsun. Dışarı çıkmalısın. Biraz yaşa. Her kadın gerçekleştirmeyi bekleyen bir *Snapped* bölümü değildir."

Homurdanıyorum. "Bunu kırk yıldır evli olan adam söylüyor. Dışarısının nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun. Kadınlar değışti. Güven bana."

Scott öne doğru eğiliyor, sırtışı genişliyor. "Sen bekârlığa veda etmeye layık, genç ve yakışıklı bir doktorsun. Kadınlar seninle çıkmak için adam öldürür."

"Aynen öyle." Bilgece başımı salladım. "Ve öldürülen kişi ben olmak istemiyorum."

Scott gülererek başını sallar. "Eminim sana mükemmel kadını bulabilirim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kıkırdıyorum. "Devam et, bak."

"Biliyorum. Dur bakalım." Scott telefonunu çıkarıp havaya kaldırıyor ve ben itiraz edemeden bir fotoğraf çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Bekle," diyor Scott, beni başından savarak. "Git bana bir çekirge shake daha getir. Sen dönene kadar kadının getirmiş olurum."

Başımı sallayarak kalktım ve bara yöneldim. Scott altmışlı yaşlarının başında ve saçlarıyla birlikte aklını da kaybetmeye başlamış olmalı. Ginger kâbusundan sonra ihtiyacım olan son şey bir kadın. Bunu kanıtlamak için hâlâ mecazi yaralarım var.

İkinci bir çalkalamayla döndüğümde Scott kanarya yutmuş kedi gibi sırıtıyordu.

"Violet'le tanış," diye anons ediyor, telefonunu çevirerek. Ekranda kıvrıcık sarı saçları ve delici mavi gözleriyle doğrudan bana bakıyormuş gibi görünen bir kadının profil resmi var. Kalbim garip bir şekilde çarpıyor.

"bir tilki, değil mi?" Scott açıkça kendinden memnun bir şekilde,

"Fena değil," diyor. "Fena değil," diye cevap veriyorum, ses tonumu nötr tutarak.

"Fena değil mi?" Scott gülüyor. "Daha en iyi kısmını görmedin bile. Sana okuyayım. 'Bir geceliğine erkek arkadaşım gibi davranacak nazik, sağduyulu bir adam arıyorum. Bağlanmak yok. Tazminat dahil.'"

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Bunu gerçekten bir kadının yazmış olmasına imkân yok. Her yerinde kedi avlama planı var."

"Denemeden bilemezsin," diye karşı çıkıyor Scott. "Ayrıca, sana bir gece için tazminat ödemeyi teklif ediyor." Kaşlarını sallıyor. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Biraz yaşa, evlat. Dışarı çık."

Ben daha cevap vermeden Scott yüzünde muzaffer bir ifadeyle telefonuna vurmaya başlıyor. "Bu akşam saat yedide onunla buluşacaksın."

Louie's Pub. Rahat giyin."

"Scott," diye uyarıyorum ama o sadece sırıtıyor.

"Ve prezervatifiniz olduğundan emin olun," diye ekliyor Scott göz kırparak.

İnliyorum ama Violet'in resmine tekrar bakınca içimde bir şeyler kıpırdıyor. Belki Scott bir şeylerin peşindedir. Belki de onun gibi bir kadınla bir gece geçirmek o kadar da kötü olmazdı.

BÖLÜM 3

Violet

I Louie's Pub'ın köşesindeki küçük masada oturmuş, bir soda içiyor ve gidip gitmemeye karar vermeye çalışıyorum. Telefonumdaki saat 7:12'yi gösteriyor ve sözde randevum çoktan gecikti. I

Telefonumu tekrar açıp Dex'in profilini yüzüncü kez açtım.

orada: 42 yaşında, acil servis doktoru ve "Bayan Doğru-Şimdi "yi arıyor. Biyografisi temelde "Sadece iyi vakit geçirmek için buradayım" diye bağıyor, ama bir kez daha baktığımda benimki de öyle. Şaşırtıcı bir şekilde, profilimi yayınladıktan sonraki ilk bir saat içinde iki yüzden fazla yanıt almıştım. Cevap verdiğim tek kişi Dex'ti ve bunun onun koyu renk gözleri ve güçlü, kare çenesiyle bir ilgisi olabilir. Onda güçlü-alfa gibi görünen bir şey var. Tam da Bay Wayne Harris'in işini bitirmek için ihtiyacım olan türden bir adam, Esquire.

Telefonumu masanın üzerine koyuyorum ve odaya göz gezdiriyorum. Rahat, loş bir ortam, masalara ve kabinlere dağılmış çiftler gülüyor ve birbirlerine yaslanıyorlar. Mutlu görünüyorlar ve göğsümde yabancı bir sızı hissediyorum. Kıskançlık belki de. Bir zamanlar ben de bunu istemiştim.

Saat 7:15'i gösteriyor. Görünüşe göre beyaz önlüklü şövalyem gelmeyecek. Muhtemelen doktor bile değildir. Daha çok iki metre boyunda, üç yüz kiloluk bir adam annesinin evinde yaşıyor.

bodrum, sırf kadınlarla konuşmak için sahte profiller yapmak. Bu şimdiye kadar aklıma gelen en aptalca fikir olmalı. Ceketimi aldım, gitmeye hazırdım.

Tam ayağa kalkmışken barın kapısı açılıyor ve bir adam içeri giriyor. Nefesim kesiliyor. Uzun boylu -gerçekten uzun- ve koyu renk gözleri bana dikilmeden önce odayı tarıyor. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve yemin ederim kalbim küt küt atıyor.

"Violet?" diye soruyor, masamın önünde durup elini uzatarak. "Dex Faletti. Geç kaldığım için çok özür dilerim."

Elini tutuyorum ve avuçlarımız birbirine değdiği anda sıcak ve elektrikli bir kıvılcım kolumdan yukarı fırlıyor. "Violet Turcott," diyorum, göğsümdeki çarpıntıya rağmen sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"Route One'da bir kaza oldu," diye açıklıyor karşıma oturarak. "Durmak zorunda kaldım. Eğer numaranız bende olsaydı, arardım."

"Sorun değil," diyorum omuz silkerek, nabzım hâlâ hızla atıyor olsa da. "Sadece ekildiğimi düşünmüştüm."

"Akli başında hiçbir erkek seni ekmez." Sesi sıcak ve alaycı, bana bakışı ise yanaklarımı ısıtıyor.

"Yağcılıkla bir yere varamazsın Dex," diye uyarıyorum, yine de dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor.

"Profilinde tam olarak böyle yazmıyor," diye cevap veriyor, gözleri muziplikle parlıyor.

Yüzyılın en aptalca fikri, diye içimden homurdanıyorum. Dex fotoğraflarında olduğu kadar yakışıklı olsa da, gerçekten doktor olmasına imkân yok. Muhtemelen kısa süre önce teknik nedenlerle serbest bırakılmış bir seri katil. Ama bana bir ceset lazım, o da işimi görür.

"Bak," diyorum daha dik oturarak. "Sana karşı dürüst olacağım. Çalıştığım şirket Sevgililer Gecesi Yardımı düzenliyor ve katılım zorunlu. Evde oturup eğlenmek için jilet yutmayı tercih etsem de gitmek zorundayım."

Dex sandalyesinde arkasına yaslanır, kaşlarını kaldırır. "İlginç. Devam et."

Gözlerimi deviriyorum. "Bir randevuya ihtiyacım var. Sen de burada devreye giriyorsun." "Neden bir randevuya ihtiyacın var?"

"Çünkü yalnız gidemem. Şirketteki yeni ortaklardan biri beni ikinci bir deri gibi saracak ve bir randevuya ihtiyacım var."

"Yani bir korumaya ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun?" diyor, mükemmel bir gülümsemeyle.

"Koruma, randevu, her neyse. Sadece yalnız gidemem."

"Peki, bu 'randevu' için tazminat paketi nedir?" diye soruyor, gülümsemesi genişliyor.

"Yüz dolar," diyorum kollarımı kavuşturarak.

"Bunu yapacağım. Ama yüz dolar için değil."

"Peki," diye hayıflandım, ayağa kalkıp ceketimi aldım. "Bunun aptalca olduğunu biliyordum."

Ben hışımla gitmeden önce, "Bedavaya yaparım."

dedi. Gözlerimi kısarak arkamı döndüm. "Ne?"

"Seni koruyacağım. Hayatında sahip olduğun en iyi sahte erkek arkadaş olacağım..." Sırıtarak öne doğru eğildi. "Ama seninle gerçek bir randevu istiyorum."

"Bir randevu mu? Bu mı? Parayı istemiyor musun?" "Hayır. Benim seçtiğim bir gecede bir randevu."

Seçeneklerimi düşündüm. Yardım gecesine çantamda bir kutu biber gazı ile gidip en iyisini umabilirdim. Arkadaşlarımdan birinden kocasını bu gece için bana ödünç vermesini isteyebilirim. Ya da Dr. Dex'in teklifini kabul edip bunun Bay Harris'i temelli sakinleştirmesini umabilirdim.

"Anlaştık," dedim sonunda. "Cumartesi akşamı saat tam 7'de burada buluşalım - mazeret yok - ve benim arabamla yardım gecesine gidelim. Ayrı arabalarla gelirsek garip görünür." Kapıya doğru yürümeye başladım. "Ve siyah bir smokin giy."

"Evet, hanımefendi," diye sesleniyor arkamdan, sesi eğleniyor.

Dışarıda gecenin serin havasına adımımı atarken, kendimi nasıl bir şeyin içine soktuğumu düşünmeden edemiyorum.

BÖLÜM 4

*D*eski

*L*Jeep'imi Louie'nin önüne park ediyorum ve dikiz aynasından papyonumu son bir kez kontrol ediyorum. Düz, ama yine de ellerimi meşgul etmek için ayarlıyorum. İyi bir önlem için boynuma biraz daha Pinaud sürüyorum, sonra kaldırıma çıkıyorum.

Saat 6:45. Geç kalmamın imkanı yok.

Violet ile bu sahte randevuyu istiyorum.

Ayrıca onun hayatını çekilmez hale getiren bu ahmağın kim olduğunu da bilmek istiyorum. Hiçbir kadın, ellerini kendine saklamayı ya da dilini ağzında tutmayı bilmeyen bir aptal yüzünden iş yerinde, bir etkinlikte ya da herhangi bir yerde kendini rahatsız hissetmemelidir.

Kabul ediyorum, Violet muhteşem. Bakmamak için deli olmak lazım. Ama onu bu kadar rahatsız edip bir randevu ayarlaması için, adamın bir hödük olması gerekir.

Elimde tek bir gül, ısınmak için topuklarımın üzerinde ileri geri sallanırken nefesim küçük beyaz puflar halinde çıkıyor. Ne de olsa bugün Sevgililer Günü'ydü ve oraya elim boş gitmemin imkanı yoktu.

Kırmızı bir Mazda önümde gıcırdayarak durdu ve yolcu kapısı uçarak açıldı. Violet'in sesi hoparlörlerden gelen bas sesini keserek "Atla," diyor.

Gaza bastığında emniyet kemerimi tam olarak bağlamamıştım bile, beni koltuğa geri savurdu. Harika kokuyor; çiçeksi ve baharatlı bir şey. Ona çok yaklaşıyor.

"Bak," diyor gözlerini yoldan ayırmadan. "İşleri kolaylaştırmak için gerçek adınızı ve gerçek mesleğinizi kullanacağız. Profilinde doktor olduğun yazıyor. Gerçekte nesin? EMT mi?"

"Hayır," diyorum, eğlenerek. "Ben bir doktorem."

Tek kaşını bana bir bakış fırlatıyor. "Sen değilsin."

"Öyleyim."

"Peki, her neyse. Doktor ol o zaman. Üniversitede tanıştığımızı söyleyemeyiz çünkü ben kesinlikle tıp fakültesine gitmedim," diyor gülerek. "Bir düğünde tanışmaya ne dersin?"

"Gerçeğe sadık kalmaya ne dersiniz?" Ben öneririm. "Gerçeği söylemenin işleri çok daha kolaylaştırdığını düşünüyorum. Bir arkadaşlık uygulamasında tanıştık. Bugünlerde dünyanın geri kalanı insanlarla böyle tanışıyor."

"Hiçbir şey bir flört uygulaması kadar ezik olamaz," diye sızlanıyor, sesinde kendini küçümseme var.

Vay canına. Birisi ona gerçekten bir numara yapmış.

"Bu senin ezik olduğun ya da benim ezik olduğum anlamına gelmiyor," diyorum nazıkçe. "Sadece böyle tanıştık. Lütfen çok fazla anlam çıkarma. Seni utandırmayacağıma söz veriyorum. Sana sahip olabileceğin en iyi sahte erkek arkadaş olacağımı söyledim ve bunda ciddi dim."

"Humph," diye mırıldanıyor, The Wharf'ın otoparkına doğru keskin bir dönüş yapıyor.

Ön camdan dışarı bakıyor, mekanın ihtişamını seyrediyorum. "Burası çok süslü. Çalıştığın şirket çok para kazanıyor olmalı. Ne tür bir şirket bu?"

"Bir hukuk firması. Çok zenginler."

"Avukat mısınız?" diye sordum.

"Hayır, ben sadece bir stajyer avukatım," diyor arabayı park ederken. Kapısını açmadan önce uzanıp eline dokunuyorum.

"Hey, asla sadece bir avukat yardımcısı olduğunu söylememelisin. Gururla stajyer avukat olduğunu söylemelisin. Kendini küçümseme. Asla."

Bir kalp atışı boyunca bana bakıyor ve çeneme vurmak mı yoksa teşekkür etmek mi istediğini anlayamıyorum. Ama tek kelime etmedi. Elini çekti, arabadan indi ve kapıyı kapattı. "Hadi, Dex. Bu geceyi atlatalım."

Onu binaya doğru takip ederken, gül hala elimde, aklıma tek bir düşünce takılıyor: Bu gecenin bitmesini istemiyorum.

BÖLÜM 5

Violet

Wharf'ın içine adım atıyoruz ve vestiyere doğru ilerlerken Dex elini sırtımın alt koyuyor.

Parfümü ilahi. Ya smokin giymiş hali? Kanım şarkı söylüyor ve üzgün, yalnız vajinam kükreyerek canlanıyor. Hayatımda hiç bir erkeğe Dex'e çekildiğim gibi çekilmedim. Ve bunun sebebi sadece aşırı yakışıklı olması değil. O gerçekten nazik biri. Bunu gözlerinde görebiliyorum, sesinde duyabiliyorum. Yani, bana olduğum şeyle gurur duymamı söylediğinde? Neredeyse ağlayacaktım.

Kendimi hiç yeterince iyi hissetmedim. Dex bana olduğum gibi mükemmel olabileceğimi hissettiriyor ki bu çılgınca. Daha yeni tanıştık ve beni tanımıyor bile.

Vestiyere ulaşıyoruz ve Dex çıkarmama yardım ediyor. Ona döndüğümde alçak sesle ılık çalıyor. "Göz kamaştırıcısın, Violet. Kesinlikle büyüleyici."

Bakışları altında kızarıırken yanaklarım yanıyor. "Bu senin için," diyor ve bana kırmızı bir gül uzatıyor. "Sevgililer Günün kutlu olsun."

Gülü alıyorum ve vestiyerdeki kızıdan ceketimin içine koymasını rica ediyorum. "Teşekkür ederim," diye Dex'e teklif ediyorum. "Hazır mısın?"

"Bebeğim, ben hazır doğdum," diyor bana kolunu uzatarak. "Bebeğim mi?" Kolumu onunkine geçirirken kaşlarımı çatıyorum.

"Angel, Boo, Kitten ya da Buttercup tiplerine benzemiyorsun. Bu yüzden seni sevmek için Babe'i seçiyorum. Bu senin için sorun olur mu? Sana söylemem gereken başka bir şey var mı? Aşk çöreği, belki?"

"Love Muffin" deyince irkildim. "Bebeğim iyi. Sadece aşırıya kaçma." "Aklıma bile gelmezdi," diye kıs kıs gülüyor.

Büyük odaya giriyoruz ve inanamıyorum. Her şey çok güzel. Buzdan aşk tanrısı heykelleri, kristal avizelerden sarkan kırmızı yüzen kalpler ve pembe ve kırmızı güller her yerde. Müzik çalıyor ve insanlar şık giysileriyle etrafta dolaşıyor.

"Şirketinizin çok zengin olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsunuz," diye fısıldıyor Dex.

"Violet! Buraya gel!" Tiffany, Seth ve William'ın yanında duran Hannah'nın aşağı yukarı zıpladığını görüyorum. Aynı ofis alanını paylaşıyoruz ve yıllar içinde iyi arkadaş olduk.

"Harika görünüyorsunuz," diyorum ve herkese hızlıca sarılıyorum.

"Sen de çok güzel görünüyorsun," diyor Hannah elimi sıkarak.

"Burada olmana sevindim. Gelmeyeceğinden ." "Ve işimi kaybetme riskini mi alayım? Senin hayatın üzerine değil. Paraya ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Pardon, terbiyem nerede kaldı? Millet, bu Dex. Dex, işte akıl sağlığımı kaybetmemi engelleyen insanlar bunlar."

Dex herkesle el sıkışıyor, sonra bir kolunu belime dolayarak beni yanına çekiyor. Garip bir şekilde, oraya ne kadar mükemmel oturduğumu düşünmeden edemiyorum.

Tiffany, "Kendini tutuyordun," dedi. "Bize yeniden çıkmaya başladığını söylemedin."

Dex'e dönüp gülümsüyorum. "Uzun zaman olmadı."

"Hayır, olmadı," diyor Dex gülümseyerek. "Ama şu ana kadar hayatımın en güzel zamanlarıydı."

"Ne iş yapıyorsun?" Seth soruyor. "Hepimiz avukatız." "Ben acil servis doktoruyum."

"Vay canına, bu ilginç bir iş olmalı," diye ıslık çalıyor William. "O kapılardan neyin gireceğini asla bilemeyeceğinizi bilecek kadar çok TV programı izledim."

"Bu doğru," diye gülüyor Dex. "Bebeğim," dedi bana dönerek, "bir içki ister misin?"

"Çok isterim. Teşekkür ederim." "En sevdiğin mi?" Göz kırıyor.

En sevdiğimin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Tanrım, lütfen bir margarita ile geri gelme. "Evet, teşekkür ederim, tatlım."

"Başka kimse var mı?"

"Biz iyiyiz." Seth bardağını kaldırıyor. "Hızımızı ayarlamalıyız yoksa yeni patronların önünde kendimizi aptal yerine koyma riskiyle karşı karşıya kalırız."

". Hemen döneceğim."

Dex bara yöneliyor ve o yürürken her kadının başını nasıl çevirdiğini fark etmeden edemiyorum.

"Çok ," diye kıkırdıyor Hannah.

"Kesinlikle bir McDreamy," diye iç geçiriyor Seth. "Böyle bir adam için neler vermezdim."

"O benim, bu yüzden herkes ellerini kendine saklasın, anladınız mı?" Gülüyorum. Ve kelimeler ağzımdan çıkarken, kendimi bunların doğru olmasını dilerken buluyorum.

BÖLÜM 6

Deski

I Violet'in en sevdiği kokteylin ne olabileceğini düşünerek bara doğru yürüyorum. Onu sadece kısa bir süredir tanıyorum, ama içimden bir ses onun şık bir şeyler içmek istediğini söylüyor, belki de

Biraz kafeinle bile. Sıramı beklerken tezgâha yaslanıp gözlerimin ona kaymasına izin veriyorum. Arkadaşlarıyla hararetli bir şekilde konuşuyor, gülümsemesi odayı aydınlatıyor. Onda bir şeyler var; neşeli, ayakları yere basan ve aynı anda muhteşem bir dokunuş.

"Sizin için ne getirebilirim?" diye sorar barmen.

"Bir espresso martini ve bir Rusty Nail, lütfen."

Barmen başını sallıyor ve ben de doğru tahmin ettiğime dair parmaklarımı çaprazlayarak onun çalışmasını izliyorum. İçkiler elimde, gruba geri dönüyorum ve Violet'e martiniyi uzatıyorum. Gözleri parlıyor ve ardından gelen gülümsemesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Peki, bu büyük yardım ne için?" Gruba soruyorum.

Seth komplocu bir tavırla eğilerek, "Notta Knox County'deki topluluklara yardım etmek için para toplandığı yazıyordu," diye yanıtlıyor. "Ama bana sorarsanız bu daha çok siyasi kazançla ilgili. Yeni ortaklar gözlerini siyasete dikmiş gibi görünüyor. Sadece hukuk değil."

"Anlıyorum," diyorum Violet'e dönerek. "İçkin nasıl, bebeğim?" Bir yudum alıyor ve gülümsüyor. "Mükemmel. Teşekkür ederim, tatlım."

"Vay, vay, vay, şu haline bak." Ses konuşmayı kesiyor, pürüzsüz ama sümüksü bir şeyle bağlanmış. Kırklı yaşlarının ortalarında, geriye doğru taranmış simsiyah saçları olan bir adam çemberimize giriyor. Violet'in elini tutuyor ve onu sanki sergileniyormuş gibi bir çemberin içinde döndürüyor. "Bu elbiseyi her gün giymelisin. Sana çok yakışıyor."

İçkimi yere bıraktım ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Sürünge bu.

Violet'in gözleri benimkilere kilitlenince açılıyor. "Bu benim patronum, Mr. Harris, tatlım."

"Bay Harris," diyorum elimi uzatarak. "Sizinle tanıştığım memnun oldum efendim. Hakkınızda çok şey duydum."

"Her şey yolunda, eminim," diye yanıtlıyor kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Bana Wayne de."

Bakışları tekrar Violet'e kayarken dudaklarını yalıyor ve onu bayıltmamak için her şeyimi ortaya koyuyorum. Bunun yerine Violet'e uzanıyorum ve onu güvenli bir şekilde yanıma yatırıyorum. Bana karşı titremesi çenemi sıkma neden oluyor. Ondan korkuyor ve bu kabul edilemez.

Grubun etrafına bakıyorum. Tiffany, Seth ve William'a yaklaştım, onların rahatsızlığı da Violet'inki kadar açık. Sadece o değil. Harris *herkesi* rahatsız ediyor. Ama Violet'e baktığında gözlerindeki parıltı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. O bir avcı ve Violet'in ona yasak olduğunu bilmesi gerekiyor. Kalıcı olarak.

"Biriyle çıktığını bilmiyordum, Violet," diyor Harris, ses tonundan sahte bir çekicilik akıyor.

"Oh, biz çıkmıyoruz Wayne," diyorum yumuşak bir sesle. "Kararlı bir ilişkimiz var, sadece Violet'ımın evet diyeceği anı bekliyoruz."

Violet'in kafası . "Evliliğe mi?"

"Evliliğe," diye onaylıyorum.

"Hayatımın geri kalanını Violet ile geçirmek istiyorum," diye devam ediyorum bakışlarını tutarak. "Sabahları kalkma sebebim, var olma sebebim o."

"Tatlım..." Violet gözlerini , açıkça sersemlemiştir.

"Bir gün evet diyecek," diye ekliyorum, eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "Sadece beni bekletmeyi seviyor, değil mi tatlım?"

"Hmmm. Görmem gereken insanlar var," diyor Harris, açıkça sinirlenmiş bir halde. "Benim için bir dans ayır Violet." Göz kırıyor ve uzaklaşıyor.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Violet, o uzaklaşır uzaklaşmaz .
"Evlenmeye yakın bile değiliz."

Seth, Tiffany ve William açıkça dramaya bayıldıkları için eğilirler.

"Bana sıırıslıklam aşırıksın, bebeğim. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Ama o bilmiyor," diyorum Harris'i işaret ederek. "Ve mesajı alması gerekiyor. Sen benimsin ve ben benim olanı korurum."

"Seninle evleneceğim," diye
ağzından kaçıırır Seth. "Ben
de," diye haykırır Tiffany.

"Ben , ahbap!" William ellerini havaya kaldırarak şöyle der. "Ama senin söylediğin şeyi anlıyorum. Aferin sana. Bu adam tam bir at kıcı."

Biri mikrofonta dokunarak akşam yemeği için oturma vaktinin geldiğini anons ediyor. Violet'e kolumu , mutlu görünmese de kolumu tuttu.

"Konuğuğuğumuz şey bu değildi," diye fısıldıyor zoraki bir gülümsemeyle.

"Haklısın," diyorum, şakağını tekrar öperek. "Ama bebeğim, şu anda bana ihtiyacın var ve ben senin için burada olacağım."

BÖLÜM 7

Violet

T Yemek salonu yumuşak bir ışıkla parlıyor, sohbetin ve kadeh tokuşturmanın alçak uğultusu sofistike bir fon oluşturuyor. Dex benim için sandalyemi çekti, eli Otururken belimi okşuyor. Bu küçük bir jest ama omurgama bir ürperti gönderiyor. Bunu nasıl yapıyor? Her dokunuşu kasıtlı, koruyucu... samimi hissettiriyor.

Artık bunların ne kadarının sahte olduğundan emin değilim.

Dex yanımdaki sandalyeye kayarken, "Seninle yer değiştirmem gerekirse haber ver," diye mırıldanıyor. Koyu renk gözleri, tam karşımızda oturan Harris'e doğru kayıyor.

"İyi olacağım," diye fısıldıyorum, tam olarak hissetmediğim bir güveni toplamaya çalışıyorum. Harris'in bana sanki zihninde beni çoktan soymuş gibi bakması midemi bulandırıyor.

"Ee, Violet," diyor Harris, çatalıyla bir çeri domatesi mızraklarken öne doğru eğilerek. "Bizden bir şeyler saklıyordun. Biriyle görüştüğünden hiç bahsetmedin. Parmağında da yüzük yok." Sesi yağlı, kelimeler beni tuzağa düşürmek istercesine kayarak çıkıyor.

"Bu yeni," diye cevap veriyorum yumuşakça, destek için bir elimi Dex'in koluna koyuyorum. Kasları dokunuşumla geriliyor, sağlam ve güven verici. "Ama bu... harikaydı."

Dex bana bakıyor, dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor, sonra dikkatini tekrar Harris'e çeviriyor. "Violet gibi birini bulduğunda, bunu dünyaya duyurmak için vakit kaybetmezsin. Yüzük olsun ya da olmasın."

Sesinde beni şaşırtan bir samimiyet var. Bir an için, gerçekten onun söylediği gibi olduğumuza inanmak kolay.

Harris sandalyesinde arkasına yaslanarak, "O zaman ciddi bir şey olmalı," diyor. Gözlerini benden ayırmıyor ve ben de Dex'in kolunu sıkıca kavıyorum.

"Çok," diye yanıtlıyor Dex, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Aslında, evet dediği anda bunu kalıcı hale getirmeyi planlıyorum."

Başımı ona doğru çeviriyorum, ağzım hafifçe aralanıyor. "Tatlım..." Başlıyorum ama Dex "*Güven bana*" der gibi bir bakışla sözümü kesiyor.

"Öyle mi?" Harris'in sırtışı toparlanmadan önce kısa bir an için duraksıyor. "Tebrik ederim. Daha sonra kadeh kaldırmam gerekecek."

Dex'in eli aşağı kayarak benimkini kolunun üzerinde örtüyor, başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor. "Buna minnettar oluruz," diyor rahat bir gülümsemeye, ama içindeki gerginliği hissedebiliyorum.

Masanın geri kalanı sohbeti daha güvenli konulara kaydırıyor ama Harris'in bakışlarının ağırlığı ediyor. Salatalar bittiğinde, derimden sürünerek çıkmaya hazırım.

Dex aniden ayağa kalkıp bana elini uzatarak, "Bize biraz müsaade edin," diyor. Yüz ifadesi sakın ama gözleri tartışmaya yer olmadığını söylüyor.

Elini tutuyorum ve beni salondan çıkarıp terasa götürmesine izin veriyorum. Şubat gecesi havası berrak ve kıyıya dalgaların uzaktan gelen sesi, içerideki gergin atmosferle rahatlatıcı bir tezat oluşturuyor.

"Dex..." Başlıyorum ama elini kaldırıyor.

"Ne söyleyeceğinizi biliyorum. Haddimi aştığımı. Bunu olması gerekenden daha karmaşık hale getirdiğimi." Yaklaşıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Ama bir şeyi anlamam gerek. Harris gibi adamlar ancak karşılarında durmaya istekli biri olduğunu bildiklerinde geri çekilirler. Önemli olanı korumaya istekli biri."

Bakışlarının yoğunluğu karşısında nefesim kesiliyor. "Dex, benim için savaşmana ihtiyacım yok."

"Olmayabilir. Ama onlarla tek başına zorunda kalmamalısın," diyor, sesi şimdi daha yumuşak. "Ben buradayken olmaz."

Hâlâ benimkini tutan eline bakıyorum, dokunuşundan sıcaklık yayılıyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinden tekrar geçiyor, yavaş ve kasıtlı bir hareketle. "Çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun. Ve belki de..." Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Belki de sahte bir erkek arkadaşına göre senden daha çok hoşlanıyorumdur."

Kalbim tekliyor ve kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım olduğundan başka tarafa bakıyorum. Ama Dex yaklaşıyor, boşta eliyi çenemi yukarı kaldırıyor, böylece tekrar ona bakabiliyorum.

"Eğer bu çok fazlaysa, bana şimdi söyle, ben de geri çekileyim. Ama bir parçan bile kalmamı istiyorsa..." Gözleri dudaklarıma kayıyor.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bana bakışına, bana hissettirdiklerine kendimi fazla kaptırmışım.

"Violet," diye mırıldanıyor, sesi alçak, ikna edici.

Kelimelerle karşılık vermiyorum. Bunun yerine aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, dudaklarım ilk başta tereddütlü olan ama beni daha yakına çektikçe hızla derinleşen bir öpücükle onunkini buluyor. Kolları beni sarıyor ve kendimi güvende hissediyorum. İstiyorum.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda alnı benimkine yaslanıyor, nefesi tenime değiyor. "İnsanlar konuşmaya başlamadan önce içeri dönelim," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

"Bırak konuşsunlar," diyor Dex, elimi tutuyor ve beni yine de içeri götürüyor. Masaya döndüğümüzde bunun gerçek olmadığını anlıyorum. Olmaması gerekiyordu. Öyleyse neden istediğim her şeymiş gibi hissettiriyor?

Ve bu gece ilk kez, hangisinin beni daha çok korkuttuğundan emin değilim.

BÖLÜM 8

Deski

IBalo salonuna geri döndüğümde, gecenin serin havasından sonra gürültü ve sıcaklık beni bir dalga gibi çarpıyor. Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim ama gözlerim hemen Violet'i bulmak için odayı taradı. I

Onu dans pistinde bul.

Ve kanım .

Wayne Harris onu kendine doğru çekmiş, elini sırtına koymuş, başını Violet'in alanına girmeye hakkı varmış gibi ona doğru eğmiş. Violet'in vücudu kaskatı ve gülümsemesi zoraki. İyi davranmaya çalışıyor ama çenesinin gerginliğini ve parmaklarının gergin yumruklar haline gelişini görebiliyorum.

Tüm vücudum geriliyor ve düşünmeden hareket ediyorum. Adımlarım kasıtlı, yanlarımda sıkılıp açılıyor. *Bu delilik*, diye düşünüyorum. *Daha yeni tanıştık. Ama o sürüngenin ona dokunmasına asla izin vermeyeceğim.*

Harris onu hafifçe döndürüyor, eli aşağı doğru kaymaya başlıyor ve hepsi bu kadar. Kalan mesafeyi birkaç uzun adımda kapatıyorum ve omzuna gerekenden daha sert vuruyorum.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" Cevap beklemiyorum. Elim Violet'in beline dolanıyor ve onu tek bir akıcı hareketle kollarımın arasında döndürüyorum. Harris yüzünde şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle sendeleyerek geri çekiliyor ama ben çoktan Violet'i dansın bir sonraki turuna yönlendirmiş oluyorum.

Müzik şimdi yavaşlıyor ve onu daha yakına çekiyorum. "Seni yakaladım," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ama kararlı.

Bana bakarken gözleri açılıyor, yanakları kızarıyor. "Dex, ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Yapmak için buradayım," diye cevap veriyorum, elim sırtının küçük kısmına hafifçe bastırıyor. "Seni korumak için."

İtiraz etmiyor ama tereddüt ettiğini, nasıl cevap vereceğinden emin olmadığını hissedebiliyorum. Daha yakına eğiliyorum, sözlerim sadece onun kulağına gidecek kadar ama Harris hâlâ yakınlarda geziniyorsa yakalayabileceği kadar yüksek.

"Sen benimsin, Violet. Ve ben paylaşmam."

Bu sözler beni bile şaşırttı ama pişman değilim. Tüm bu durumun sahte olması gerekse bile doğru -gerçek- hissettiriyorlar. Kavrayışım hafifçe sıkılaşıyor, onu bana yaslıyor ve onu dans pistinde gördüğümünden beri ilk kez vücudundaki gerginlik azalmaya başlıyor.

Kalabalık artık bizi fark etti. İnsanlar bize doğru bakıyor, bazıları gülümsüyor, bazıları fısıldaşıyor. Harris'in gözlerinin sırtıma dikildiğini hissedebiliyorum ama umurumda değil. Bu an onunla ilgili değil. Violet'in güvende hissettiğinden, önemsendiğinden ve başkaları tarafından dokunulmaz olduğundan emin olmakla ilgili.

Müzik eşliğinde ilerlerken ona odaklanıyorum. Yolda nefes alış verışı yavaşlıyor, elleri omuzlarımda yerini buluyor. Yolda dudakları sanki bir şey söylemek istiyormuş ama kelimeleri bulamıyormuş gibi hafifçe aralanıyor.

Müzik kreşendos yaparken onu hafifçe eğiyorum, elim sırtında sıkıca duruyor. Onu tekrar dik konuma getirdiğimde yüzlerimiz o kadar yakın ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

"Dex," diye başlıyor, sesi titriyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, sesim sabit ve kesin. "Ama gitmene izin vermeyeceğim. Şimdi değil. Asla."

Dudakları ayrılıyor ve bir an için itiraz edeceğinden emin oluyorum. Bunun yerine, aradaki boşluğu kapatıyor ve daha önce paylaştığımızdan daha yumuşak, daha tatlı ama daha az tüketmeyen bir öpücükle dudaklarını benimkilere bastırıyor. Elim yanağını kucaklamak için hareket ediyor, bizi o ana sabitliyor.

Müzik durduğunda onu yavaşça bırakıyorum, elimi beline koyuyorum. "Benimle güvendesin," diye mırıldanıyorum, bakışlarıyla buluşarak.

Gözleri benimkileri arıyor ve o kadar özenle inşa ettiği duvarların çatlamaya başladığını görüyorum. Ben artık onun sahte erkek arkadaşı değilim. Ben daha fazlasıyım. Ve şimdi bizim hakkımızdaki fikrini değiştirmesine izin verirsem lanetleneceğim.

Ona masamıza kadar eşlik ediyorum, elim sırtından hiç ayrılmıyor. Oturduğumuzda Harris ortalıkta görünmüyordu. İyi oldu. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, uzak duracaktır.

Ama Violet'e bakınca bir şeyden emin oluyorum. Ben varım ve onun da olması gerektiğini anlaması için ne gerekiyorsa yapacağım.

BÖLÜM 9

*V*iolet

*D*iç şaşırtıcı derecede iyi gidiyor. Yemek lezzetli, şarap akıyor ve ben tüm dikkatimi Dex'e odaklamayı başardım, etkili bir şekilde Harris'i görmezden geliyor. Dex tutuyor. Sohbet hafif, derin sesi beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor. Kıvrak zekâlı, komik ve dikkatli ve beklediğimden daha iyi vakit geçiriyorum.

Sonra birdenbire bir el kolumu sıkıyor. Bir için Harris'in yine iğrenç bir hareket yaptığını düşündüm ama döndüğümde yüzü mavinin korkunç bir tonuna bürünmüştü. Elleri boğazını sıkıyor, gözleri şişiyor.

"Boğuluyor!" Bağırıyorum.

Dex bir anda sandalyesinden kalktı. "911'i arayın!" diye emrediyor, sesi keskin ve otoriter. Birkaç kişi telefonlarına sarıldı.

Dex hafifçe çömeliyor ve Harris'in gözlerinin içine bakıyor. "Konuşabilir misin Wayne?"

Harris boğuk bir ses çıkarır ama anlaşılır bir şey çıkmaz. Yüzü şimdi daha mavidir ve kollarını sallarken paniğe kapılır.

"Herkes geri çekilsin! Bize yer açın," diye emrediyor Dex. Konuklar hızla uzaklaşarak etrafımızda açık bir alan bıraktılar.

Dex, Harris'i kolaylıkla sandalyesinden çekip çıkarıyor, kollarını adamın ortasına doluyor ve yumruklarını karnına dayıyor. Üç sert ve kasıtlı hamle yapmasını gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde izliyorum. Üçüncüsünde, Harris'in ağzından bir tavuk parçası uçuyor ve dans pistine belirsiz bir şekilde düşüyor.

Harris sandalyesine yığılır, nefes nefese kalır ve öksürür. Dex onun önünde çömelir, sesi sakın ama serttir. "Yavaş yavaş nefes al. Şimdi konuşabilir misin?"

"Neredeyse beni öldürüyordun," diye hırıldıyor Harris, yüzü kırmızının parlak bir tonuna dönüşmüş.

Dex kollarını kavuşturarak doğrulur. "Mükemmel. Hava yolu açık."

Tam o sırada sağlık görevlileri odaya dalıp bir sedyeyi bize doğru getiriyorlar. Hızlıca Harris'i değerlendiriyorlar, Harris onları güçsüzce el sallıyor ama daha ileri değerlendirme için onu içeri almakta ısrar ettiklerinde itiraz etmiyor. Onu dışarı çıkardıklarında odada alkış tufanı kopuyor.

Dex beceriksizce yer değiştiriyor, yüzü ilgiden kızarıyor. Bana dönüyor ve sandalyemi çekiyor. "Hadi seni oturtalım."

İlk başta pek bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkınım. Dex'i iş başında izlemek ve tereddüt etmeden durumu nasıl kontrol altına aldığını görmek beni hayretler içinde bırakıyor. O bir doktor. Bu kadar kısa süredir tanıdığım biri için hiç bu kadar gurur duymamıştım. Ama bu gururdan daha fazlası. Hayranlık. Saygı. Ve tamamen başka bir şey.

Konuklar yerlerine yerleşirken, şirketin ortaklarından birkaçı Dex'in elini sıkmak ve ona teşekkür etmek için yaklaşıyor. Her zamanki rahatlığıyla bunu hallediyor, ancak tüm bu övgülerden pek de hoşnut olmadığını söyleyebilirim.

Kalabalık nihayet dağıldığında ona döndüm. İçkisine uzanıyor, sanki sıra dışı bir şey olmamış gibi bakıyor.

Uzanıp smokin ceketinin yakalarını tutuyorum. "Kahramanlığınız size bir öpücük daha kazandırdı, Dr. Faletti."

Sırtışı anında tüm yüzünü aydınlatıyor. ". "

Başka bir şey söyleyemeden onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Bu öpücük diğerlerinden farklı; cesur, kayıtsız. Sahteymiş gibi davranmayı bıraktığımı söyleyen türden bir öpücük.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda Dex'in gözleri karanlık, gülümsemesi yavaş ve kasıtlı. "Birini kurtarmanın karşılığı buysa, yeteneklerimi keskin tutmam gerekecek."

Gölüyorum, ellerim hâlâ göğsünde duruyor. "Güzel. Dünyanın
senin gibi daha fazla kahramana ihtiyacı var."

Ve yıllardır ilk kez, belki ben de öyle düşünüyorum.

BÖLÜM 10

*D*eski

*T*evimin kapısını açtığımda ilk fark ettiğim şey kıyıya vuran dalgaların sesi oluyor. Hiç bir ses. Violet'in manzarayı görmesine izin vererek geri çekiliyorum. Zeminden Tavan pencereleri okyanusu çevreliyor, ay ışığı suyun üzerinde aynı anda hem hiçbir yere hem de her yere giden bir yol gibi parlıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyor, içeri adım atarken. Gözleri odanın içinde geziniyor, açık düzeni, yumuşak aydınlatmayı ve mutfaktan yayılan sarımsak ve biberiye kokusunu alıyor. "Bu... çok güzel."

"Senin kadar güzel değil," diyorum kendime engel olamayarak. Yanaklarına doğru yükselen kızarıklık buna değer.

Kapıyı kapatıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve Violet'in pencerelere doğru yürüyüşünü izliyorum. Bu gece ılık ılık, saçları omuzlarına dökülüyor, gözleri ay ışığını yansıtıyor. Birini hiç bu kadar çok istediğimden emin değilim - sadece fiziksel olarak değil, tamamen. Ve bu korkutucu.

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?" diye soruyor, bana dönerek.

"Sadece ben ve dalgalar," diye cevap veriyorum. "Acil servisin kaosundan kaçışım bu."

"Nedenini anlayabiliyorum," diye mırıldanıyor, bakışları bana kaymadan önce bir süre daha manzarada kalıyor. "Peki, menüde ne var Şef Faletti?"

Sırıtiyorum. "Deniz mahsullü linguine, salata ve bir şişe Pinot Grigio. Basit ama etkili."

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor, gülümsemesi yumuşak ve içten. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayakla parke zeminde ilerliyor, burada beklediğimden daha rahat görünüyor.

"Borcunun tamamını ödemek şimdi o kadar da kötü görünmüyor, değil mi?" Yumuşak bir kahkaha atarak alay ediyorum.

"İyi. İşi kolaylaştırıyorsun," diye itiraf ediyor, mutfak adasındaki bar taburelerinden birine tüneyerek "Ama bunun kafana girmesine izin verme."

"Çok geç," diye cevap veriyorum, ona göz kırptıyorum. "Akşam yemeği on dakika içinde hazır olacak."

Tabakları masaya koyduğumda Violet usulca gülüyor. "Bu herhangi bir restorandan daha iyi. Bütün randevuların için yemek mi pişiriyorsun?"

"Sadece bana borcu olanlar," diye şaka yapıyorum ve bir kızarıklık daha kazanıyorum. "Hadi, yemek yiyelim."

Küçük yemek masasına yerleşiyoruz, okyanus onun arkasında canlı bir fon gibi . Sohbet zahmetsizce akıyor. Bana küçük bir kasabada büyümekten, kitaplara ve fırıncılığa olan sevgisinden ve seyahat hayallerinden bahsediyor. Kendimi her kelimeye asılı, her detayı iliklerime kadar hissederken buluyorum.

İkinci kadeh şarap ile makarnanın son lokması arasında bir yerde atmosfer değişir. Kahkahalar kayboluyor, yerini daha sessiz, daha derin bir şey alıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için kalbim duruyor.

"Bütün bu zahmete katlanmak zorunda değildin," diyor usulca, sesi fısıltıyı ancak aşıyor.

"Evet, öyle yaptım," diye cevap veriyorum, bakışlarım onunkileri tutuyor. "Çünkü bu gecenin mükemmel olmasını istedim. Senin için."

Dudakları hafifçe ve gözlerindeki belirsizliği, kendini korumak için özenle ördüğü duvarları görebiliyorum. "Dex... Ben..."

Ayağa kalkıp masanın etrafında dolanıyorum ve elimi uzatıyorum. "Dans et benimle."

Elini benimkine koymadan önce bir an tereddüt ediyor. Onu çoktan bir çalma listesi hazırladığım oturma odasına götürüyorum. Onu kendime çekerken piyanonun yumuşak tınıları havayı dolduruyor, elim hafifçe sırtının alt kısmında duruyor.

Müzik eşliğinde sallanıyoruz ve vücudunun benimkine nasıl oturduğunu fark etmeden edemiyorum, sanki bunun için yaratılmış gibi.

"Bu... tehlikeli hissettiriyor," diye , yanağı göğsüme değiyor.

"İyi tehlikeli mi, kötü tehlikeli mi?" Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak soruyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Henüz bilmiyorum." Parmaklarımla çenesini yukarı kaldırıyorum, başparmağım yanağını okşuyor.

"Karar vermene yardım edeyim."

Ve sonra onu öptüm. Yavaş ve kasıtlı, onu tamamen çözmeye yönelik bir öpücük. Elleri göğsümden yukarı kayıyor, parmakları tişörtümün içine kıvrılıyor ve o da benimkiyle eşleşen bir açıklıkla beni öpüyor.

Dünya yok olur. Sadece Violet var; tadı, dokunuşu ve dudaklarından kaçan yumuşak iç çekişler. Onu sadece istemiyorum. Ona ihtiyacım var. Onun her parçasına.

"Dex," diye fısıldıyor sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, nefesi benimkine karışıyor. "Bu çılgınlık."

"Belki," diye itiraf ediyorum, alnımı onunkine yaslayarak. "Ama doğru hissettiriyor."

Parmakları gömleğimi sıkıyor ve bununla savaşmayı bırakmaya karar verdiğini görebiliyorum. Bizimle savaşmayı.

Onu kollarıma alıp yatak odasına doğru götürüyorum, müzik çalıyor, dalgalar uzaklara çarpıyor. Bu gece duvarlar yok, tereddütler yok. Sadece biz, bu an dışında her şeyi bırakıyoruz.

"Dex," diye fısıldıyor. "Bunu yapmadan önce... Sanırım seninle bir randevuya daha çıkmak istiyorum."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve sırtışıımı gizleyemiyorum. "Şanslıyım," diye mırıldanıyorum, alnına bir öpücük konduruyorum. Ve o an hiç şüphe duymadan bunun bizim başlangıcımız olduğunu anlıyorum.

BÖLÜM 11

*V*iolet

*D*Eski sevgilim beni yatak odasına götürüyor ve büyük boy yatağına yatırıyor. "Emin misin?" Yüzümün yan tarafını okşayarak üzerimde geziniyor. "Emin olmanı istiyorum."

"Evet," diye başımı salladım. "Eminim. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olduğumu sanmıyorum. Seni istiyorum, Dex."

Nefeslerim kesik kesik geliyor, bakışlarının sıcaklığı beni içten dışa doğru eritiyor. Bir saniye daha bekleyemeyerek yüzünü kavriyorum ve ağzını kendime çekerek onu çılgınca öpüyorum. Dudaklarını ısıyorum, dilini emiyorum, tadının tadını çıkarıyorum.

"Kıyafetlerini çıkar," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Ben de benimkileri çıkaracağım."

"Beni çözüyorsun," diye homurdanıyor Dex.

"Tamamen." "Güzel," diye gülümsüyorum elbisemi başımın üzerine çekerken.

"Şu haline bak," gömleğini yere bırakıyor. "Harikasın."

Dudaklarını yalıyor ve bedenim Dex Faletti için yanıp tutuşuyor. "Pantolon," dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, dantel külotumu bacaklarımdan aşağı sürüklüyorum. "Pantolonunu çıkar."

Pantolonu odanın diğer ucuna fırlıyor ve ereksiyonu serbest kalıyor. Nefesimi tutamıyorum. Devasa, yani devasa. Eğer doktorluğu bırakmak isteseydi, yetişkin filmlerinden bir servet kazanabilirdi.

"Vay canına," diye doğruluyorum, gözlerimin yuvalarından fırlamasını engellemeye çalışarak. Gözlerim onun karın kaslarında geziniyor, sonra da mükemmel şekilde yontulmuş göğüs kaslarında... "Çok güzelsin," diye iç geçiriyorum.

Önümde diz çöküp beni yatağın ucuna doğru sürüklüyor. "Bir kez daha, emin misin?"

"Evet ama benim için uzun bir zaman olduğunu bilmelisin." Yere bakıyorum. "İyi olmayabilirim..."

Parmağını dudaklarımın üzerine koyup başını sallıyor. "Bebeğim, şu anda olduğun gibi mükemmelsin. Seni böyle görmek," bir parmağını göğsümün üzerinde gezdirerek meme ucuyla alay ediyor. "Bana bu şekilde güvenmen," öne doğru eğilip meme ucumu ağzına alıyor. "Her şeydir."

Dili bir göğsümden diğerine sıcak bir yol çizerken başım geriye düşüyor. O kadar derin nefes veriyorum ki sanki yıllardır derin bir nefes almamışım gibi hissediyorum.

"Tatlı Violet," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Tadın ilahi."

Derin ve zengin sesi, tüylerimi diken diken ederek tenimde dolaşıyor.

"Dex," parmaklarımı saçlarına geçirip onu tekrar ağzıma çekiyorum. Vücudunu benimkine bastırıyor, ereksiyonunun sıcaklığı zevkle iç çekmeme neden oluyor. Omzumu ısırarak bacaklarımın arasına uzanıyor.

"Islak," diye iç geçiriyor. "Çok ıslak."

Kalçalarım onun dokunuşunu karşılamak için havalanıyor ve daha fazlası için hazır olduğumu ona bildiriyor. Şaftını göbeğimde bir aşağı bir yukarı gezdirerek beni çılgına çeviriyor. Bir maratoncu gibi nefes nefese kalıyorum, onu içimde hissetmek için yalvarmaya hazırım. Ama Dex beni yalvartmıyor. Sanki tam olarak ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Geri çekiliyor, gözlerinde öyle bir tutkuyla bana bakıyor ki gözyaşlarımın başladığını hissediyorum.

"Hiç kimse bana böyle bakmamıştı," dediğimi duyuyorum. "O zaman ben olduğuma sevindim." Bakışlarını benden ayırmadan alnımdan öpüyor. benimkiyle kilitlendi.

Yavaşça, çok lezzetli bir şekilde yavaşça, kaya gibi sert shaftını içime sokuyor. "İpek gibi hissettireceğini biliyordum," diyerek ağzımı yalayıp yutuyor, sonra kalçalarını ileri atıyor.

Göğüslerim göğsünde zıplıyor, ağrıyan meme uçlarım teninde geziniyor ve tüm vücuduma zevk dalgaları gönderiyor.

Dex, ben bir mutluluk bulutunun üzerinde süzülene kadar sertçe, tekrar tekrar itiyor. Birdenbire içim ona yumruk gibi kenetleniyor.

onu .

Başını arkaya atıp tavana doğru eğiliyor. Ay ışığı yüzünde parıltıyor ve gerçekten ne kadar güzel olduğunu ortaya çıkarıyor. Vücudu bir yay gibi gerilmiş, terden parlıyor.

"Violet," diye hırlıyor.

Omuzlarına tutunuyorum, itiş kakışla karşılarken canımı kurtarmak için tutunuyorum. Başını eğiyor, çığlıklarımı yutuyor ve birlikte, bir orgazm bizi süpürüp götürürken titriyor ve kabarıyoruz.

Nefes nefese yanıma çöküyor ve beni göğsüne çekiyor.

"İnanılmaz," diye mırıldandı. "Kesinlikle inanılmaz."

Ona sokuluyorum, gürleyen kalbinin atışını dinliyorum. "Hiç kimse bana senin dokunduğun gibi dokunmadı, Dex. Hiç kimse bana böyle hissettirmedi, sanki ben... yeterliymişim gibi. Ve ben bunun bitmesini istemiyorum. *Durmamızı* istemiyorum."

Dex beni sıkıca kavradı. "Sen her zaman yeterli oldun, Violet. Sen görmüyorsun ama ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeysin. Ve söz veriyorum, bana sahip olduğun sürece hiçbir yere gitmeyeceğim."

Hayatımda ilk kez, diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissetmiyorum. Dex'in kollarında kendimi güvende hissediyorum. El üstünde tutuluyorum. Gözlerim kapanırken düşünüyorum... belki de olmam gereken yer burasıdır.

BÖLÜM 12

Deski

I Violet hayatıma girip her şeyi alt üst edeli bir hafta oldu ve ben onu düşünmeden edemiyorum. Gülüşü, gülümsemesi, bana sanki onun süper kahramanıymışım gibi bakışı.

-Her şey bu.

Daha önce de ilişkilerim oldu - daha başlamadan sönen sıradan şeyler. Ya da Ginger gibi tam bir tren enkazı. Ama Violet ile durum farklı. Daha fazlası. O benim derimin altında, kanımda ve ilk defa ondan kaçmıyorum. Onu istiyorum, her şeyini. Ve eğer istediğimi , hayatımın geri kalanını bunu ona kanıtlayarak geçireceğim.

Son bir saattir oturduğum ve bir not defterine fikirler karaladığım masaya bakıyorum. Randevu planlamak benim uzmanlık alanım değil ama Violet için her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. O bunu ve daha fazlasını hak ediyor. Okyanus kenarında akşam yemeği? Bahsettiği o küçük kitapçıya bir günlük gezi? Bir hafta sonu kaçamağı? Hiçbir şey hissettiklerimi karşılayacak kadar büyük gelmiyor.

Telefonum tezgahın üzerinde vızıldıyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. O olduğunu umarak telefonu alıyorum ve adını gördüğümde göğsüm sıkışıyor. Ekranda onun adını görmek bile bana bir şeyler yapıyor.

V *Selam, Dex. Geçen gece için tekrar teşekkür etmek istedim. Mükemmeldi... :)*

(Cevap yazarken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

e: Bana teşekkür etmene gerek yok, Violet. Seninle vakit geçirmek bir hediye.

M Üç küçük nokta beliriyor ve kendimi nefesimi tutmuş onun cevabını beklerken buluyorum.

Violet: Çok tatlısın. Peki... plan yapmak ister misin?

M Plan yapmak mı? Tabii ki plan yapmak istiyorum. Her şeyi onunla yapmak istiyorum. Sonsuza kadar onunla. Ama bunu tam olarak söyleyemem. Henüz söyleyemem.

M *e: Yarın akşam işin var mı? Senin için özel bir şey planlamak istiyorum.*

S hemen cevap vermiyor ve ben onu korkuttuğuma yarı yarıya ikna oluyorum. Sonra cevabı geliyor ve rahatlayarak nefes alıyorum.

Violet: Çok isterim. Ne giyeyim? **M** *e: Güzel!*

Kalın giyin ve iştahınızı da getirin. **H**er cevap

neredeyse anında.

Violet: Keşke yarın olsaydı.

I telefonumu yere koydum, aklım şimdiden fikirlerle doluydu. Yarın onu özel bir yere götüreceğim, göreceği bir yere.

Onun hakkında ne kadar ciddi olduğumu. Çünkü bu hafta bana bir şey öğrettiyse o da Violet'in sadece birlikte vakit geçirmek istediğim biri olmadığıdır. O, hayatımı onsuz hayal edemeyeceğim biri.

Ve ne kadar ciddi bilmesini istiyorum.

BÖLÜM 13

Violet

T Masamda otururken ofisim her zamanki enerjisiyle uğulduyor, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. Bu gece Dex ile dışarı çıkıyorum ve başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Arkadaşlarım çabuk fark eder.

"Kızım, parlıyorsun," diye alay ediyor William koridorun karşısından. Sandalyesinde dönerek bana bakıyor ve çenesini ellerinin arasına alıyor. "Sanırım resmen piyasadan çekildin."

"Bundan emin değilim," diye mırıldanıyorum ama yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum.

"Kızım, lütfen," diye araya girdi Tiffany, masasının üzerine eğilmiş başını sallayarak. "Bunu yüzünün her yerinde görebiliyoruz. Sadece Dr. McDreamy'den hoşlanmakla kalmıyor, ona aşık oluyorsun." Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Benim başıma gelene kadar bekleyemem."

"Aşk mı?" Gözlerimi kırıştıyorum, kelime bana soğuk bir su tokadı gibi çarpıyor. "Hayır, hayır, hayır..."

Seth kendi masasını bırakıp sinsi bir sırıtışla benimkinin kenarına kayıyor. "Tatlım, bununla yüzleş. Ruh eşini buldun."

Ruh ikizi mi? Göğsüm sıkışıyor ve bir an için nefes alamıyorum. Sözleri kafamın içinde, zilini çalamadığım bir çan gibi yankılanıyor. Dex'i düşünüyorum; bana sanki dünyadaki tek kadınmışım gibi bakıyor.

Beni ne kadar güvende hissettirdiğini. Dokunuşu beni tamamen çözüyor. Boğazım yutkunurken çalışıyor.

"O kadar uzun zamandır çıkmıyoruz," diye kekeliyorum. "O kadar çabuk aşık olamazsın."

"Peki aşkın kurallarını kim koyuyor?" Seth karşı çıkıyor. "Annemle babam bir Pazartesi günü tanıştılar, bir Çarşamba günü evlendiler ve önümüzdeki ay kırkinci yıldönümlerini kutlayacaklar."

"Kırk yıl mı?" Kafamı toparlamaya çalışarak zayıf bir sesle soruyorum. Tiffany başını sallayarak, "Evet," . "Yani, bu mümkün, Violet. Yapma. savaşın."

William göz kırparak, "Çok güzel bir gelin olacaksın," diyor.

Bir kahkaha patlattım, kendimi durduramadım. Konuşmanın saçmalığı -yüzeyin hemen altında kaynayan gerçekle birleşince- başımı döndürüyor. Haklı mıydılar? Gerçekten Dex'e aşık olabilir miyim?

"Violet," diye bir ses kahkahaları bıçak gibi kesiyor.

Donup kaldım.

Wayne Harris ofisin kapısında duruyor, yağlı sırtışı yerinde. "Sizinle bir dakika yalnız kalmak istiyorum."

Oda sessizliğe gömülüyor. Başımı kaldırıp arkadaşlarıma bakıyorum, hepsi kıpırdamadan durmuş, bakışları benimle Harris arasında gidip geliyor. Seth kaşlarını çatıyor ve yerinden kıpırdamıyor. "İyi misin?" diye soruyor sessizce.

Hissetmediğim bir gülümsemeyi zorluyorum. "Evet. Bir dakika içinde görüşürüz."

Seth ikna olmuş görünmüyor ama o, Tiffany ve William eşyalarını toplayıp omuzlarının üzerinden şüpheli bakışlar atarak ofisten çıkıyorlar.

Kapı kapanır kapanmaz ayağa kalkıyorum, nabzım göğsümde gümbür gümbür atıyor. Harris hareket etmiyor. Sadece bana bakıyor, kendini beğenmiş ifadesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Sana bir teklifim var Violet," diyor, sesi alçak ve ölçülü.

"Evet, efendim?" Boğazım kuruyarak cevap veriyorum. Sahip olduğum her içgüdü bana kaçmam için bağılıyor.

"Benimle çıkıyorsun," diyor, itiraz etmeye başladığımda elini kaldırıyor. "Ve doktor arkadaşını dava etmeyeceğim."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Harris'in gülümsemesi daha da keskinleşir. "Kaburgalarımı zedeledi. Dün doktorumu tekrar gördüm. Tıbbi kayıtlar yalan söylemez, Violet."

"Kaburgalarını mı zedeledin?" Boğuk bir sesle söyledim. "*Morarmıştın*. Nefes alamıyordun. O senin hayatını kurtardı!"

"Yine de," diye omuz silkiyor Harris, "bu konuda biraz fazla sertti. Ben Sterling ve Chase'in ortağıyım, Violet. Sonsuz kaynağımız var. Eğer bunu mahkemeye taşırsam, Dr. Faletti'nin itibarı darbe alır... banka hesabıyla birlikte." Başını eğdi, sesindeki sahte sempati bende çılgılık atma isteği uyandırdı. "Bunu istemezsin, değil mi? Onun gibi bir kahramanın, basit bir randevuyu bile beceremediğin için alaşağı edilmesini?"

Dizlerimin bağı çözüldü. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü yapabilirim." Cebinden bir kart çıkardı ve masama fırlattı. "Yarın akşam benimle yemek ye, yoksa evrakları gelecek hafta sonuna kadar dosyalayacağım. Ve bu konuşmadan kimseye bahsetmeyi aklından bile geçirme." Bir adım daha yaklaşıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. "Eğer bunu yaparsan, Dr. Faletti'nin peşine düşecek başka bir şey bulurum. Belki yanlış bacağın röntgenini çekmiştir? Belki birine yanlış teşhis koymuştur? Olasılıklar sonsuz."

Kendimi sabitlemek için masamın kenarına tutunuyorum, mide bulantısı içimi sarıyor. "Sen bir canavarsın."

Harris karanlık bir şekilde kıkırdar. "Ne istersen düşün, Violet. Ama yapman gereken bir seçim var. Cevabını bana mesaj at." Kapıya doğru yürüyor, çıkmadan hemen önce duraklıyor. "Beni bekletme."

Kapı, midemi bulandıran bir sonlulukla arkasından kapanıyor. Masamın üzerindeki karta bakıyorum, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki kulaklarım duyuyor.

Sandalyeme gömülüyorum, ellerim titreyerek telefonuma sarılıyorum, Harris'in tehditleri kafamda tekrarlanıyor.

Onunla akşam yemeği.. yoksa Dex her şeyini kaybeder.

Gözlerim yaşıyor ve telefonuma daha sıkı sarılıyorum, aklım başımdan gidiyor. Bunun olmasına izin veremem. İzin vermeyeceğim.

Ama doğru hissettirmeye başlayan her şeyi kaybetmeden bunu nasıl durdurabilirim?

BÖLÜM 14

*D*eski

*T*Masa özenle hazırlanmıştır; beyaz keten bir örtü, romantik mumlar, taze çiçekler ve arka planda çalan hafif caz sesi. Ev yapımı risotto kokusu ve Bütün öğleden sonra mükemmelleştirdiğim kızarmış deniz tarakları havada asılı kalıyor. Her şey hazır.

Onun dışında her şey.

Yüzüncü kez telefonuma bakıyorum, yolda olduğuna dair bir mesaj gelmesini umuyorum. Ama ekran karanlık kalmaya devam ediyor. Yine de Violet'in tüm bunları gördüğünde nasıl tepki vereceğini hayal ederken gülümsemeden edemiyorum. Gözlerinin nasıl parlayacağını, onun için yemek yaptığımı anladığında nasıl yumuşak bir kahkaha atacağını. Şimdiden bana takıldığını, "Şef Faletti" dediğini duyabiliyorum.

Bu gece o gece. Ona her şeyi anlatacağım. Beni nasıl değiştirdiğini. Daha önce hiç böyle hissetmediğimi ve onsuz bir gelecek hayal edemediğimi. Yakında olabilir ama hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Violet benim için o. Ve onu seviyorum.

Telefonum çalışıyor ve göğsüm beklentiyle geriliyor. Tezgâhtan alıp kilidini hızla açıyorum, adını görmek için sabırsızlanıyorum.

Metin Violet'ten geliyor ama kelimeleri okurken midem bulanıyor.

Violet: *Dex, üzgünüm ama içine sürüklendiğimiz bu maskaralığa bir son vermenin zamanı geldi. Sahte olarak başladı ve şimdi düşünecek zamanım oldu, gerçekten de öyleydi. Sahte. Ben Eğlenceli, ama bu gerçek değil. Hiçbir zaman da olmadı. Sana en iyi dileklerimi sunuyorum, Dex. Gerçekten diliyorum. Hayallerinin peşinden git.*

I Tekrar oku. Ve tekrar. Kelimeler ekranda bulanıklaşıyor ama anlamı acı verecek kadar açık.
Bitti artık.

Elim telefonun etrafında sıkılaşıyor, az önce ne halt olduğunu anlamaya çalışırken nefesim sığ soluklarla geliyor. Sahte mi? Bunun böyle olduğunu mu düşünüyor? Her biri bir daha keskin olan sözleri kafamda tekrarlanırken göğsüm ağrıyor.

Telefonu yere bırakıp tezgâha yaslanıyorum ve mükemmel bir şekilde hazırlanmış masaya bakıyorum. Mumlar titriyor, romantik ışıltılarıyla benimle alay ediyorlardı. Onun da benim gibi hissettiğinden o kadar emindim ki. Aramızdaki şey gerçektir.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı göğsümde bir düğüme dönüşüyor. Bu sahte değil. Sahte olmadığını biliyorum. Bana bakışı, aptal şakalarımın gülüşü, dokunuşumla eriyişi - bunlar sahte değil.

Ama yine de uzaklaşıyor.

Odayı adımlıyorum, zihnim yarışıyor. Çok mu zorladım? İşaretleri yanlış mı okudum? Hayır. Neye sahip olduğumuzu biliyorum. Ne anlama geldiğini biliyorum. Korkuyor, olmalı. Daha önce incindi ve şimdi ben de onu incitme fırsatı bulamadan kaçıyor.

Volta atmayı bırakıp pencereden dışarı, kıyıya vuran dalgalara bakıyorum. Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor. Bunun böyle bitmesine izin veremem. Ne kadar çok olabileceğimizi bilirken olmaz.

Ama onu daha da uzaklaştırmadan ona nasıl ulaşabilirim?

Telefonu tekrar elime alıp mesajına bakıyorum. Başparmağım klavyenin üzerinde geziniyor ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne söyleyebilirim ki? Bunun sahte olduğuna çoktan ikna olduysa, ne kadar mesaj atarsam atayım fikrini değiştiremez.

Telefonu tekrar yere bıraktım, çenem inançla gerilmişti.

Ocağı kapattım, anahtarlarımı tezgâhtan aldım ve ceketimi giydim.

Bu iş bitmedi. Bitmiş olamaz

Çünkü bizden vazgeçmeyeceğim.

BÖLÜM 15

Violet

T Velvet Fork tam da Harris'in seçeceği türden bir yer. -Gösterişli, abartılı ve iddialı. Dışarıda park ediyorum ve seçeneklerimi düşünerek kavıyorum. Arabayı sürebilirdim. Uzaklara. Eşyalarımı toplayıp şehri terk edeceğim ve asla arkama bakmayacağım.

Ama bu hiçbir şeyi çözmez. Her zaman başka bir Wayne Harris, beni kontrol edebileceğini düşünen başka bir adam olacak. Ama asla başka bir Dex olmayacak.

Kalbim paramparça olmuş bir halde çantamı kaptığım gibi arabadan iniyorum, içeri girerken topuklarım kaldırımda tıkırdıyor. Şef garson bara doğru eliyle işaret etmeden önce bana zar zor bakıyor.

Harris orada, elinde bir viskiyle rahatça tezgâha yaslanıyor. Beni gördüğünde, elbisemi incelerken gözleri onaylarcasına parlıyor. Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor, gülümsemesi her zamanki gibi yağlı.

"Violet. İnanılmaz görünüyorsun," diye mırıldanıyor.

Elini tutuyorum, teninin nemli hissi karşısında geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Merhaba, Bay Harris."

"Bana Wayne de," diyor, sırtışı genişliyor. "Masamız birkaç dakika içinde hazır olacak. Bir içki için bana katılır mısın?"

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum," cevap veriyorum, yanındaki tabureye kayıyorum. Sırtımı dik tutarak çantamı tezgâhın üzerine koydum.

ve sesim sabit. "Ama daha ileri gitmeden önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Elbette," diyor yumuşak bir sesle, taburesi benimkine yaklaşıyor. Eli dizime yerleşiyor ve ben onu itme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

"Bu akşam seninle yemek yiyeceğim, evime gönderdiğin kıyafeti giyeceğim ve sonra kaburgalarını zedelediği için Dex'e dava açmayacaksın. Doğru mu?"

"Bu doğru," diyor eli kalçamdan yukarı kayarken. "Ve tatlı."

Parmakları daha da yükselirken nefesim kesiliyor. "Bir gece. Akşam yemeği. Ve tatlı. Dex'i dava etmeyeceğim."

"Yemin ederim," diyor göz kırparak. "Ben bir viski daha içeceğim. Ya sen?"

" değil," diyorum, sesim gergin. Harris sipariş vermek için barmene dönüyor ve ben kaçışımı planlayarak kapıya doğru bakıyorum.

Midem serbest düşüş yapıyor.

Dex kapının girişinde duruyor, koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmiş. Yüz ifadesi okunmuyor ama çenesindeki gerginlik ve bakışlarındaki fırtına bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Öfkeli, fokur fokur kaynıyor. Ve doğruca bize doğru yürüyor.

Bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim çarpıyor, rahatlama ve korku arasında gidip geliyorum. Harris onu henüz fark etmedi; barmenle sohbet etmekle meşguldü.

Dex bize ulaşıyor; varlığı yüksek ve manyetik. Tek kelime etmiyor ama Harris'e attığı bakış çeliği küle çevirebilir. Bundan sonra ne olacağından emin olmadığımı fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

BÖLÜM 16

D^{esk}

i

"*W* Burada ne yapıyorsun?" Violet bana şaşkın gözlerle bakarken sesi gergin bir şekilde soruyor.

"Benim de sana aynı şeyi sormam gerekirdi," diye homurdandım. Sesi alçak ve tehlikeli. Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum, ama çok zorlanıyorum. "Ama sormayacağım çünkü cevabı zaten biliyorum. *Onun* yüzünden buradasın." Çenemi, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bar taburesine uzanmış olan Harris'e doğru sallıyorum.

"Buraya ait değilsin, Faletti," diyor Harris, elindeki viski tüm odanın sahibiymiş gibi döndürerek. "Akıllı bir adam ol ve git." Ona bir bakış bile atmıyorum. Gözlerim Violet' kilitleniyor - güzel, kalbi kırık Violet, orada seçmediğini bildiğim elbisenin içinde oturuyor. Omuzları gergin, ifadesi yırtık ama ben .

Gerçek yüzünün her yerinde yazıyor.

Burada olmak istemiyor ve onun için bunu giymek istemiyor.

Tanrıya şükür Tiffany beni aradı.

"Bunu ." Ceketimi çıkardım ve ona uzattım. "Dex..." diye fısıldıyor.

"Tak şunu Violet," diyorum usulca. Sonra çenemi tekrar indirip bakışlarımı Harris'e çeviriyorum. "Ben akıllı bir adamım, Harris. Bu yüzden gidiyorum."

"Güzel." Sırıttıyor ve sahte bir kutlamayla kadehini kaldırıyor. "Özel bir gece planladık. İyi doktora ceketini geri ver, Violet."

"Planlarınız iptal edildi. Violet benimle geliyor." "Dex..." Violet'in sesi titriyor, bana bakıyor ve yalvarıyor gözleri. "Anlamıyorsun."

Bir elimi kaldırıp sözünü kesiyorum. "*Çok iyi* anlıyorum Violet. Hadi gidelim."

Ona doğru bir adım atıyorum ve kolunu nazikçe ama sıkıca tutarak bar taburesinden inmesine yardım ediyorum. Direnmiyor ama içindeki gerginliği hissedebiliyorum.

"Seninle gitmiyor, Faletti," diye alay ediyor Harris, sesinden üstünlük damlıyor. Violet'e sanki onun emrine uymasını bekliyormuş gibi bakıyor. "Öyle değil mi Violet?"

Durup ona bakıyorum. Ne yaptığını biliyorum; onu manipüle etmeye, köşeye sıkıştırmaya çalışıyor. Hemen cevap vermiyor ve gözlerinin ardındaki savaşı görebiliyorum. Ama onun seçim yapmasını beklemiyorum. Ne istediğini biliyorum.

O daha tek kelime edemedi onu kucağıma aldım ve tek bir yumuşak hareketle omzuma attım.

"Dex!" diye bağırıyor, yumrukları sırtıma vuruyor. "İndir beni! Seninle konuşmam lazım! Düşündüğün gibi değil!"

Çıkışa doğru dönerken, "Yakında konuşuruz," diye cevap veriyorum. "Faletti, büyük bir hata yapıyorsun!" Harris arkamdan bağırıyor

Sesi hayal kırıklığıyla yükseliyordu. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok!"

Başımı çevirip omzumun üzerinden ona bakacak kadar duruyorum. "Ne yaptığımı çok iyi biliyorum Harris. Benim olanı topluyorum. Violet yasak bölge. O benimle birlikte. Şimdi ve sonsuza dek."

Violet hâlâ kollarımda kıpırdanıyor, elleri protesto için sırtıma vuruyor ama onu bırakmıyorum. Henüz bırakmadım. Onu o avcıdan uzaklaştıran kadar olmaz.

Kapının yanında ağızları şaşkınlıktan bir karış açık duran bir grup kadının yanından geçiyorum. İçlerinden biri arkadaşına bir şeyler fısıldıyor ve "romantik" kelimesinin havada süzüldüğünü duyuyorum.

Evet. Bu doğru.

"Buna pişman olacaksın!" Harris arkamdan sesleniyor, sesi restoranda yankılanıyor.

Arkama bakmıyorum. Gecenin serin havasına adımımı atıp yürümeye devam ediyorum, Violet hâlâ omzumda hiçbir ağırlığı yokmuş gibi sallanıyor. Cipim birkaç adım ötede park edilmişti ve ben de doğruca ona yöneldim, onunla Harris arasına mümkün olduğunca çok mesafe koymaya kararlıyım.

"Dex!" Violet homurdanıyor, sonunda sakinleşiyor. Sesi şimdi daha yumuşak, daha az öfkeli. "Lütfen. Beni yere bırak. Açıklamama izin ver."

Jeep'in yanında yavaşça duruyorum ama onu henüz yere bırakmıyorum. Kaydığını hissediyorum, elleri hafifçe sırtıma dayanıyor ve sesi tekrar geliyor - bu sefer daha sessiz ve daha kırık.

"Düşündüğün gibi değil," diye fısıldıyor.

İçimde kopan fırtınayı dindirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Sonunda onu yere indiriyorum, ellerimi omuzlarında tutarak onu sabitliyorum. Bana bakıyor, gözleri yaşlarla parlıyor ve bu beni neredeyse parçalıyor.

"O zaman söyle bana," diyorum, sesim sert. "Çünkü benim durduğum yerden, o piçin seni kontrol etmesine izin veriyorsun gibi görünüyor."

İrkiliyor, kaçırırken çenesi titriyor. "Ben... Ben yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Bastırıyorum, ellerim kollarında hafifçe sıkılıyor. "Violet, konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat. Her ne ise, bunu düzelteceğiz. Birlikte."

Bakışları tekrar benimkine dönüyor ve oradaki korkuyu, belirsizliği görüyorum. Bir şey söylemek ister gibi ağzını açıyor ama ağzından hiçbir şey çıkmıyor.

İki elimle yüzünü kavrayarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum Violet. Her ne oluyorsa, her ne söylediyse ya da yaptıysa, bunu halledeceğiz. Ama bana güvenmek zorundasın."

Yanağından bir damla yaş süzülür ve gözlerini kapatıp başını sallar. "Anlamıyorsun. O... o seni mahvedebilir, Dex."

"Beni mahvetmek mi?" Yumuşakça tekrarlıyorum. "Beni mahvedebilecek tek şey seni kaybetmektir."

Nefesi kesiliyor ve bir an için beni içeri alacağını düşünüyorum. Ama sonra geri çekiliyor, elimden kurtuluyor.

"Lütfen, Dex," diye fısıldıyor. "Bırak ."

Dönüp uzaklaşmaya başladı ama ben hareket etmedim. Karanlıkta öylece durup onun geri çekilişini izliyorum, göğsüm cehennem gibi ağrıyor.

Bir adım öne , sesim sert ama onu durduracak kadar yumuşak. "Violet. Bekle."

Geri dönüyor, gözyaşları hâlâ kirpiklerine yapışıyor. "Dex, lütfen. Ben sadece... Ben bunu yapamam."

Elimi cebime attım ve anahtarlarımı çıkarıp havaya kaldırdım. "Arabaya bin."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Benim evime gidiyoruz," diyorum, sesim sabit. "Konuşacağız. Artık kaçmak yok, Violet. Artık saklanmak yok. her neyse, onunla yüzleşeceğiz. Birlikte."

Tereddüt ediyor, gözleri benimkinde bir şey arıyor; bir işaret, bir söz. Her ne ise, umarım onu bulur.

"Dex..."

"Güven bana," diyorum, sesim yumuşayarak. "Lütfen."

Titrek bir nefes alıyor ve başını sallıyor, kararlılığı kırılıyor. "Tamam."

Onun için yolcu kapısını açıyorum ve içeri girdiğinde kesin olan bir şeyi biliyorum: bu savaş bitmedi. Ama artık yalnız savaşmıyorum.

BÖLÜM 17

*V*iolet

*D*Ex'in paltosu omuzlarıma ağır geliyor ve sıcaklığı beni bir kalkan gibi sararak Harris'in olmanın kalıcı soğuşunu kovuyor. Yolcu koltuğunda sessizce oturuyorum.

Dex sessiz sokaklarda arabayı sürerken ellerime bakıyorum. Motorun uğultusu aramızdaki sessizliği dolduruyor ama rahatsız edici değil, henüz değil. Bu bir bekleme düzeni.

Bir şeylerin kıyısında sallanıyormuşum gibi hissediyorum - bir itiraf, bir çöküş, belki ikisi birden.

Parmaklarım ceketinin yakasını kavırıyor, daha yakına çekiyor. Onun gibi kokuyor; temiz, erkeksi, kararlı. Ve bu gece de tam olarak böyleydi. Sabit. Buna ihtiyacım olduğunu nasıl anladı bilmiyorum ama paltosunu silkip omuzlarıma attığı anda içimde bir şeylerin çatladığını hissettim. Sanki Harris'in üzerimdeki etkisini küçük bir hareketle silmiş gibiydi.

"İyi misin?" Dex'in sesi yumuşak ve ilgi dolu.

"Hayır," diye fısıldıyorum, yalan söyleyemiyorum. Boğazım düğümleniyor ve yeniden dökülmek üzere olan gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Dex bana bakıyor, elleri direksiyonda sabit duruyor. "Evime döndüğümüzde konuşuruz. Bunu tek başına taşımak zorunda değilsin Violet. Her ne ise... Ben artık buradayım."

Onun sözleriyle göğsüm ağrıyor. *Bunu tek başına taşımak zorunda değilsin.* O kadar uzun zamandır o kadar çok şey taşıyorum ki, birinin bu yükü paylaşmasının nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Ama ona gerçekten söyleyebilir miyim? Anlayacağına güvenebilir miyim?

Harris'in kendini beğenmiş yüzü aklımdan geçiyor, eli dizimde, tehditleri sıradan bir zalimlikle bağlanmış. Midem bulanıyor. Dex'in ceketini daha sıkı kavriyorum.

Evinin önüne geldiğimizde sinirlerim yıpranmış ve nabzım hızla atmaya başlamıştı. Evinin içinden gelen ışıkların yumuşak parıltısı garip bir şekilde davetkâr hissettiriyor, sanki beni yakalandığım fırtınadan dışarı çağıran bir fener gibi.

Dex park eder ve motoru durdurur. Bir an için ikimiz de hareket etmedik. Sonra bana döndü, koyu renk gözleri benimkileri arıyordu. "Hazır mısın?"

Bu konuşmaya hazır olup olmadığımdan emin olmasam da başımı sallıyorum. Yine de cipten inmeme yardım izin veriyorum ve içeri girerken elini sırtımda tutuyor.

"Otur," diyor Dex usulca, kanepeyi işaret ederek. "Sana biraz su getireyim."

Minderlerin üzerine çöküyorum, Dex'in paltosu hâlâ bir zırh gibi etrafımı sarıyor. Onu mutfakta duyuyorum, bardağın tezgâha çarpışını, musluğun sessiz vınlayışını. O sakın. Sabit. Ve ben dağılıyorum.

Bir dakika sonra geri dönüyor, yanıma oturmadan önce bana bir bardak su uzatıyor. Çok yakın değil ama varlığını hissedebileceğim kadar yakın; katı ve gerçek. Sudan bir yudum alıyorum, ellerim bardağın etrafında titriyor.

"Violet," diyor nazikçe. "Konuş benimle. oluyor? Harris sana ne söyledi? Sana zarar verdi mi? Tehdit mi etti?"

Kendimi tutmaya çalıştığım sonunda dökülüyor, sıcak ve hızlı bir şekilde yanaklarımdan aşağı kayıyor. Dex bana dokunmak için hareket etmiyor ama endişesini üzerimde bir ağırlık gibi hissedebiliyorum.

"O..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve yeniden başlamak zorunda kalıyorum. "*Seni* tehdit etti, Dex."

Kaşları çatılır ve çenesi gerilir. "*Beni* tehdit mi etti? Nasıl tehdit etti?"

Bardağı üzerine bırakıyorum, ellerim titriyor. Bunu söylerken ona bakamıyorum. "Seni dava edeceğini söyledi. Hayatını kurtarıırken kaburgalarını zedelediğin için. Seni mahkemelerde süründüreceğini, kariyerini mahvedeceğini, finansal olarak mahvedeceğini söyledi. Hepsini."

Dex'in sertçe nefes aldığını duyuyorum ama sözümü kesmiyor. Devam etmek için kendimi zorluyorum.

"Bana sadece onunla akşam yemeği yersem bırakacağını söyledi. Sadece bir gece. Ve ben... Seni incitmesine izin veremezdim, Dex. Bunların hepsi benim yüzümden oluyor. Çünkü ona daha önce karşı çıkmadım... Çünkü o aptal flört profilini açtım ve seni buldum. Hepsi benim suçum."

"Dur," Dex öne doğru eğilir. "Bu senin hatan değil Violet. senin suçun değil."

Başımı iki yana sallayıp gözyaşlarımı siliyorum. "Anlamıyorsun. Üstesinden gelebileceğimi düşündüm. Eğer kabul edersem seni rahat bırakacağını düşündüm. Ama sonra... sonra yapamadım. Kazanmasına izin veremezdim."

Çantama uzanıyorum, parmaklarım fermuarı karıştırıyor. Küçük kayıt cihazını çıkarıp aramızdaki masanın üzerine koyuyorum. Dex ona bakıyor.

"Onu kaydettim," diye fısıldadım. "Bütün konuşmayı. Tehditlerini, iğrenç küçük teklifini... . Onu durdurmanın bir yolunu bulacaktım. Buna bir son vermek için. Temelli olarak."

Dex'in bakışları benimkilere kayıyor, gözlerinde bir şeyler titreyiyor. "Onu kaydettin mi?"

Başımı salladım. "Kazanmasına izin veremezdim, Dex. Bu sefer olmaz."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra yavaşça uzanıp yüzümü avuçlarının arasına alıyor, başparmakları hâlâ yanaklarıma yapışan gözyaşlarımı siliyor.

"Violet," diyor yumuşak bir sesle, sesi duygu yüklü. "Sen... beni şaşırtıyorsun."

Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Zayıf olduğunu düşünüyorsun ama sen tanıdığım en güçlü kadınsın" diyor, gözleri tutarak. "Bunu benim için mi yaptın? O piçin inine geri döndün ve onunla yüzleştin... benim için mi?"

"Senin için," diye fısıldıyorum, sesim titreyerek. "Ama benim için de. Ben... Ben korkmaktan yoruldum, Dex. Onun gibi adamların beni kontrol edebileceklerini sanmalarından bıktım. Benden bu kadar."

Dex nefesinin altında usulca küfrediyor, sonra beni kollarına çekiyor. Kucağına gömülüyorum, gözyaşlarım geri geliyor ama bu sefer farklılar. Kırıldığım için ağlamıyorum. Ağlıyorum çünkü uzun zamandır ilk kez yalnız olmadığımı biliyorum.

Bir süre sonra Dex bana bakacak kadar geriye yaslanıyor, elleri yine yüzümü çevreliyor. "Onu durduracağız, Violet."

Birlikte. Artık bununla tek başına mücadele etmek zorunda değilsin. Ben yanıdayım."

Başımı sallıyorum, göğsüm rahatlamaktan ağrıyor. "Tamam."

"Güzel," diyor Dex, sesi yumuşayarak. "Bu gece benimle kalırmısın?"

"Evet," diye başımı salladım. "Bu hoşuma giderdi. O mesajda söylediklerimde ciddi değildim, biliyorsun. Sadece seni uzaklaştırırsam seni korumuş olacağımı düşündüm. Seni incitmek istemedim."

"Violet, seni seviyorum," diyerek ağzıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sen benimsin."

Beni seviyor; kalbim göğsümde tekliyor. "Senin," diye fısıldıyorum. "Benim," diye başını sallıyor.

Yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Benim olabilir misin?" "Ben seninim, bebeğim. Tamamen seninim."

Onu kendime çekiyorum ve öpüyorum, bu da sevdiğime dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

BÖLÜM 18

Deski

I bangır bangır çalan bir alarmla ya da gözüme batan güneşle uyanmıyorum. Violet'in sıcak, ıslak ağzının şişkin şaftımın tepesini emmesiyle uyanıyorum. Dilini döndürerek Uzun bir yalamadan sonra bana gülümsüyor.

"Günaydın tatlım," diye sırtıyor ve elini ereksiyonumun tabanına dolayarak birkaç güzel vuruş yapıyor. "Dün gece için sana teşekkür etmek istedim. Umarım bu işe yarar." Beni sonuna kadar ağzına alıyor ve şimdi cennetin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

"Bebeğim..." Başını tutmamak için ellerimi çarşafın içine sokuyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Bir lolipopun tadını çıkarır gibi dilini aşağı yukarı sürüklüyor. Diline karşı zonklarken karnımda bir sıcaklık oluşmaya başlıyor.

"Çok yakınım, bebeğim. Çok yakınım..." İnledim.

Violet ellerini şaftımın etrafında kıvırıyor, tabanı sıkarken beni daha derine emiyor. Aklımı hayatımın en sıcak hissine kaptırarak kalçalarım havaya kalkıyor ve kontrol edilemeyen darbeler halinde patlıyorum.

Tacımı son bir kez yalıyor ve Cheshire kedisi gibi sırtarak göğsüme tırmanıyor. "Günaydın, Dr. McDreamy."

"Dr. McDreamy?" Yanağını okşadım.

"Ofiste sana böyle sesleniyoruz." Dudaklarını yalıyor.

"Ofiste benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?"

Sırtıyorum.

Violet bana hızlı bir öpücük verdi. "Kafanıza girmesine izin vermeyin bayım. Şimdi duş almaya ne dersin, sonra da bana kahvaltı hazırlarsın."

"Demek bu ilişkide tüm yemekleri ben yapıyorum, ha?"

"Bunu hak etmediğimi mi söylüyorsun?" diye kıkırdıyor ve gözlerindeki ışıltı göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

"Bebeğim, eğer yemek yapmam bana bu şekilde bakmana neden oluyorsa... Hayatının her günü senin için yemek yapacağım." Yataktan kalkıp onu kollarıma aldım. "Bulaşık yıkar mısın?"

Başını geriye atıp gülüyor ve ben artık hayatımda neyin eksik olduğunu tam olarak biliyorum.

Onunla.

A Kahvaltıdan sonra Violet bana kaydı dinletti. Telefonuma uzandım ve acil serviste çalışırken tanıştığım en güvenilir polislerden biri olan Mike Sanders'ı aradım. İkinci çalışta cevap verdi.

"Faletti," Mike'ın sert sesi beni gülümsetiyor. "Tutuklanmadın, değil mi?"

"Henüz değil," diye cevap veriyorum, koltuk minderinin kenarına oturarak. "Ama ciddi bir konuda tavsiyene ihtiyacım var. Seni hoparlöre aldım. Kız arkadaşım Violet yanımda."

Mike "et" demeden önce bir duraksama oldu.

Hikayeyi elimden geldiğince basit bir şekilde anlatıyorum - tehditler, Harris'in davranışları ve Violet'in kaydı. Öfkemi kontrol altında tutmaya dikkat ediyorum ama o piçten bahsederken bile içim kaynıyor. İşim bittiğinde Mike bir süre sessiz kaldı, düşünmeye başladı.

"Violet tehditleri kaydetti mi?" diye soruyor sonunda. "Evet. Her şeyi kayda almış."

"Güzel. Bu kayıt altın değerinde, Dex," diyor Mike. "Bana söylediğin gibi açık tehditler veya tekliflerde , bu sadece kabul edilebilir değil, aynı zamanda taciz, gözdağı ve daha fazlasının kanıtıdır. O her şeyi doğru yaptı. Şimdi sadece bunu nasıl kullanacağınız konusunda akıllı olmanız gerekiyor."

"Yasal olarak konuşursak... bu nasıl halledeceğiz?"

"Kamuoyu baskısı burada sizin dostunuz," diye açıklıyor Mike. "Bu kaydı doğru zamanda şirketinin yönetimine götürürseniz - anlatıyı çarpıtamayacağı halka açık bir yerde - onu köşeye sıkıştırmış olursunuz. 'Yanlış anlaşılma' olduğunu iddia edemez ya da bunu ona karşı kullanamaz. Bir kere ortaya çıktı mı, çıkmıştır."

"Güzel." Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. "Teşekkürler, Mike."

"Hey, beni haberdar et. Ve Dex?"

"Evet?"

"Violet'in yanında çok iyi bir adam olduğunu emin ol."

Telefonu kapatıyorum ve Violet'e bakıyorum. "Harris'i dışarı çıkarmak için halka açık bir yer hakkında bir fikrin var mı?"

"Pazartesi sabahı Sterling and Chase'de bir personel toplantısı var. Herkesin katılması zorunlu, bu nedenle oda avukatlar, stajyer avukatlar, hukuk sekreterleri ve en önemlisi tüm ortaklarla dolu olacak."

"O zaman pazartesi yaparız." İlan ediyorum.

Kanepede yan yana oturuyoruz, kayıt cihazı dolu bir silah gibi aramızda duruyor.

"Fikrini değiştirdiysen ve bunu yapmak istemiyorsan anlayışla karşılarım," diyorum usulca, sessizliği bozarak.

Violet bana bakıyor, mavi gözleri loş ışıktaki parlıyor. "Bunu yapmak zorundayım. Bu artık sadece benimle ilgili değil. Seninle ilgili ve Harris'in onu durdurmazsa zarar verebileceği herkesle ilgili. Ve ben... korkmaktan bıktım."

Gururum göğsümde kabarıyor ve öne doğru eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Ne olursa olsun, sen varsın."

Bana doğru eğilerek titrek bir nefes veriyor. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim, Dex."

"Her zaman, bebeğim." Onu daha yakına çekiyorum, kolumu ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Şimdi şu piçi indirelim."

BÖLÜM 19

Violet

M Gün çok çabuk geldi, ama yeterince çabuk değil. Dün gece zar zor uyudum, zihnim olası her sonucu gözden geçiriyor, her şüphe kulağıma fısıldıyordu. Ne Ya kimse bana inanmazsa? Ya Harris bunu başka bir şeye dönüştürürse? Ya-

"Dur," diyor Dex usulca, sarmal düşüncelerimi yarıp geçerek. Arabada yanıma oturuyor, bir eli direksiyonda, diğeri benimkinin üzerinde duruyor. Kavrayışı sabit ve sıcak. "Buna hazırsın Violet. Gerçek senin yanında ve yalnız değilsin."

Nefes veriyorum ve ona bakıyorum. O kadar sakın ki bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. O odaya adımımı attığım anda dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi hissederken nasıl bu kadar emin olabiliyor?

"Ya geri teperse?" Fısıldıyorum.

Dex kararlı bir şekilde, "Olmayacak," diye yanıtlıyor. "Ve eğer karşı koymaya çalışırsa, kaybedecek. Ben varım, kayıtlar var ve orada senin nasıl biri olduğunu bilen arkadaşların var. O kazanamayacak; bu onun hesaplaşması."

Sözleri karşısında kalbim sıkışıyor. "Seni hak etmek için ne yaptım?" Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirerek bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Sen . Ve seni seviyorum. Bu kadar basit."

Başımı sallıyorum, derin bir nefes alıyorum ve arabadan iniyorum. Vakit geldi.

T Konferans salonu tıklım tıklım. Büyük maun masanın üzerinde sıra sıra sandalyeler var ve her koltuk dolu. Kıdemli ortaklar ön tarafa yakın bir yerde durmuş, çalışanlar yerleşirken sessizce sohbet ediyorlar.

yerine oturdu. Dex yanımda yürürken içeri girdiğimde, havada gergin bir enerjinin uğultusunu hissediyorum.

Buraya ait değil - teknik olarak değil - ama kimse onu durdurmaya cesaret edemiyor. Hele gözlerinde, yoluma çıkmaya cüret eden herkesi alt etmeye hazır olduğunu söyleyen o bakış varken.

Tiffany, Seth ve William'ın ortaya yakın bir yerde oturduğunu görüyorum ve Tiffany beni görünce gözleri parlıyor. Diğerlerini dürtüyor ve Dex'le ben yaklaşırken hepsi bana küçük, cesaretlendirici gülümsemeler atıyor.

Seth yanındaki boş sandalyeyi okşayarak, "Sana bir koltuk ayırdık," diye fısıldıyor. Dex tereddüt etmeden benimkinin yanındaki sandalyeyi çekip . Yanımdaki varlığı sessiz bir bildiri niteliğinde: Bunu yalnız yapmayacağım.

Kurucu ortaklardan Bay Sterling öne çıkıp boğazını temizlediğinde odadaki konuşmalar sustu. "Herkesе günaydın. Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi, bu üç aylık toplantılara şirket politikaları ve yaklaşan projelerle ilgili güncellemelerle başlamak isteriz. Bugünün gündemine geçmeden önce, eklemek istediği bir şey olan var mı?"

İşte bu kadar.

Sertçe yutkunuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Elimi kaldırırken hafifçe titriyor ama çenemi yüksek tutuyorum. Dex'i yanımda hissediyorum, bakışları bana bunu başarabileceğimi hatırlatmak için kilitlenmiş.

Bay Sterling elimi havada görünce şaşırmış görünüyor. "Evet, Bayan Turcott?"

Yavaşça ayağa kalkıyorum, bacaklarım altımda titriyor, ama konuşurken sesim sabit. "Evet, efendim."

Bütün gözler bana dönüyor. Bakışlarının ağırlığı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla, ama sonra Dex'e bakıyorum. Bana hafifçe başını sallıyor, ifadesi sakin ve güven verici.

"Ne oldu Bayan Turcott?" Bay Sterling kaşları çatılmış bir halde sorar.

Boğazımı temizliyorum ve çantama uzanıp küçük kayıt cihazını çıkarıyorum. Herkesin görmesi için havaya kaldırdım. "Elimde öyle bir şey var ki

duyulması ."

Odada bir mırıltı dalgası var. Göz ucuyla Wayne Harris'i görüyorum, yüzü soluyor, kendini beğenmiş maskesi hafifçe çatlıyor.

"Violet, ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi keskin. "Sessiz ol Harris," diyor Dex soğukkanlılıkla, sesi salonun diğer tarafına oda. "Bırakın konuşsun."

Bay Sterling gürültüyü yatıştırmak için elini kaldırdı. "Konu nedir, Bayan Turcotte?"

Harris'in öfkeli bakışlarıyla yüz yüze geliyorum, sesim hissettiğimden daha güçlü çıkıyor. "Bu gerçeğe ilgili."

Oynat tuşuna bastım.

Harris'in sesi havayı doldururken oda ölüm sessizliğine bürünüyor, yumuşak ve küçümseyici, tıpkı o barda karşımda otururken çıkardığı ses gibi. Kayıt lanetleyici. Her iğrenç kelime, her tehdit, her manipölasyon - hepsi orada, inkar edilemez ve kendi sesinde.

"...Bir gece. Akşam yemeği. Ve tatlı. Dex'i dava etmeyeceğim."

Kayıt çalmaya devam ederken odaya göz gezdiriyorum. Herkes kendisini suçladığını duydukça Harris'in yüzünün rengi soluyor. Bay Sterling'in ifadesi kararıyor ve mırıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyor, bu sefer daha yüksek sesle-öfkeli, şok olmuş, inanmayan.

Kayıt bittiğinde, sessizlik sağır edici.

"Pekala," dedi Bay Sterling uzun bir aradan sonra, sesi çelik gibi sertti. "Bay Harris, sanırım sizinle bir konuşma yapmamız gerekiyor. Derhal. Özel olarak."

Harris ağzını açıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Telaşlanmış, paniklemiş, özenle hazırlanmış maskesi tamamen parçalanmıştır.

Dex o zaman ayağa kalkar, sesi gerginliği keser. "Sanırım onu çok iyi duydunuz Bay Sterling. Harris buraya ait değil. Onun gibi adamlar asla buraya ait olamaz."

Bay Sterling sertçe başını sallar. "Kesinlikle haklısınız. Güvenlik?"

Kapıda iki adam belirir. Harris bir şeyler kekelemeye çalışır ama adamlar ona doğru ilerlemeye başlamıştır bile. Onu odadan çıkarırlarken, Tiffany kısık bir ıslık çalar. "Vay canına. Bu tatmin ediciydi."

Oda şimdi enerjiyle uğulduyor, sesler şok ve onay içinde yükseliyor. Sandalyeme geri gömülüyorum, vücudum titriyor, ama bu

Bu sefer rahatladım. Dex elime uzanıyor, sıkıca kavıyor ve yakınımaya eğilirken güven veriyor.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyor, sesi gururla dolu.

Dönüp ona bakıyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Her şey bitti."

"Bitti," diye onaylıyor Dex, şakağıma bir öpücük kondurarak. "Ve sen inanılmazdın, Violet. Kesinlikle inanılmazdın. Ama yapmanı istediğim bir şey daha var."

Kalbim sıkışıyor. Harris'le tekrar yüzleşmemi isteyecekse, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. "Tamam... Ne?"

"Benim yanıma taşın." "Ne?" Göz kırpıyorum.

"Seni seviyorum; sen de beni seviyorsun. Ben seninim, sen de benim. Hadi bunu resmileştirelim."

Kollarımı ona doladım, "Evet, evet, !" Tiffany neşeyle ciyaklıyor.

William bana başparmağıyla onay verdi.

Ve Seth ıslıl ıslıl, "Sana ruh eşini bulduğunu söylemiştim."

Dex'e bakıyorum, içimde mutluluk kabarıyor ve elini sıkıyorum. *Bir kez olsun haklı olduklarını biliyorum.*

EPİLOG

Violet

On Yıl Sonra

Güvertenin korkuluklarına yaslanıp uçsuz bucaksız mavi okyanusa bakarken tuzlu esinti saçlarımı dalgalandırıyor. Sabahın erken saatleri ve güneş yeni doğmaya başlıyor. yükseliyor, gökyüzünü altın ve pembe çizgilerle boyuyordu.

Arkamda sürgülü kapı açılıyor ve sessiz ayak seslerini duyuyorum. Sıcak bir çift kol belime dolanıyor ve ben gülümseyerek Dex'in göğsüne yaslanıyorum. Boynumun kenarına bir öpücük konduruyor, kirli sakalı tenimi en lezzetli şekilde kaşıyor.

"Erken kalkmışsın," diye mırıldanıyor, sesi hâlâ uykudan boğuk.

"Uyuyamadım," diye cevap veriyorum, ellerimi onunkilerin üzerine koyarak. "Bunu kaçırmak istemedim."

"Manzarayı mı kastediyorsun?" diye takılıyor, burnunu yaklaştırarak.

"Bu da güzel," diye gülüyorum usulca, kollarında dönüp ona bakıyorum. "Ama ben bunu kastetmiştim." Etrafımızı gösteriyorum - okyanusu, birlikte inşa ettiğimiz evi, kaostan ve ikinci şanslardan yarattığımız hayatı. "Bunların hepsini."

Dex yüzümü ellerinin arasına alıyor, bakışları sıcak ve sabit. "Sana buraya geleceğimizi söylemiştim bebeğim. Değil mi?"

"Sen yaptın." Gülümsüyorum, bizi bu ana getiren her şeyi düşünürken gözlerim . Korku, belirsizlik,

Kendimi savunmak için gereken cesareti ve bu süreçte beni taşıyan sevgiyi.

"Ve her şeyi tekrar yapardım," diyor usulca alnımdan öperek, "eğer burada seninle olmak anlamına gelseydi."

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum. "Seni seviyorum, Dex Faletti. Düşündüğümünden çok daha fazla."

"Ben de seni seviyorum, Violet." Sırıttıyor, gözleri parlıyor. "Ve artık bana bağlısın. Geri dönüş yok."

"Güzel," diye fısıldıyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirerek. "Çünkü gitmene asla izin vermeyeceğim."

Dex beni öperken, dalgalar aşağıdaki kıyıya çarpıyor, bu ritim birlikte hayatımızın kalp atışı gibi geliyor - sabit, sürekli ve sonsuz.

Ve biliyorum ki sonsuzluğu buldum.

CHECK IT OUT HERE...

Eğer Kiralık Sevgilim'deki Chris ve Willow'u sevdiyseniz, Sevgilimin Aldatmacası'ndaki Nina ve Mia'yı da seveceksiniz.

Sahte Sevgilim Ol serisinin tüm kitaplarını şu adreste bulabilirsiniz:

[SAHTE SEVGILIM OL](#)

ALSO BY M.J. HERALD

Bu romanı okuduğunuz için teŖekkür ederiz. Mükemmel bir sonsuza dek mutlu sonla biten bir hikaye yaratmaktan daha çok sevdiğimiz bir Ŗey yok! Bir sonraki hikayemiz üzerinde çok çalışıyoruz.

Sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyoruz!

[M.J. Herald](#)

[Ay Büyüsü Kör](#)

[Kalpler](#)

[Sadece Bir Tad](#)

[Bir Ruby'nin](#)

[Şövalyesi](#)

[Karşılıklı](#)

[Eğlence](#)

[Düşüşü Kez](#)

[Melek Atışı](#)

[Kalpleri](#)

[Onarmak Perili](#)

[Aşk Aşk İçin](#)

[Kazanmak](#)

[Şanslı Bir Noel](#)

[Yalan Dolan](#)

[Güvertede Aşk](#)

[Madrid'de Büyü](#)

[Saved By The Sergeant](#)

[Sakladığınız Sırları](#)

[Bulmak Fiyata](#)

[Değer](#)

[Bir Milyar Dilek Noel](#)

[Baba'nın Meleği](#)

[Spor Romantizmi:](#)

[Kare Yukarı _](#)

[Buzlu Dışarı](#)

[The Heart Blitz](#)

[Bir Gecelik Elmas](#)

[Sonsuza Dek Sahte](#)

[Temiz ve Tatlı Romantizm - Sofie Lee](#)

[Kumsal Ağacının Altında Soğuk](#)

[Öpücükler ve Ökseotu Dilekleri](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.